

G. Ligozzi: Marija se prikaže Francišku

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Z VRTOV SV. FRANČIŠKA

Vsebinska 1. št.: Poziv ljubljanskega škofa 1. — Le zdaj še prizanesi! 2. — Stoj! Srce Jezusovo je tukaj! 2. — Ljudstvo slovensko!... 5. — Globočina vseh čednosti 6. — Sveta noč 7. — Živimo s Cerkvijo! 7. — Božič je oživel... 10. — Albanska mladenka 13. — Frančiškanska znanost 17. — Cerkev odpovedala 18. — Božična noč 20. — Odpustki sv. rožnega venca 20. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 21. — Kot blisk 22. — Iz moje celice 23. — Frančiškova mladina 25. — Iz kitajskih misijonov 26. — Pax et bonum! 29. — Nove knjige 31. — In naj molijo za mrtve... 32.

Celoletna naročnina 12 lir.

Posamezna številka 1'50 lir. Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja frančiškanska provincija sv. Križa. Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič OFM, prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek OFM. — Uredništvo in upravnništvo „Cvetja“, Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa 11.495. Natisnila Ljudska tiskarna, Ljubljana (Jože Kramarič).

DAROVI

Za frančiškanske misijone: 100 lir: Neimenovana; 15 lir: J. M.; 10 lir: Bauer Matilda.
Za kruh sv. Antona: 100 lir: † Ambrožič Marjana.
Za duhovniški naraščaj: 6 lir: Štukelj Stefan.
Za večno luč v serafinskem kolegiju: 20 lir: F. I., Ljubljana; 5 lir: J. M., Ljubljana.
Za sklad III. reda: po 5 lir: Centrih Frančiška, Repnik Frančiška; 2 liri: Burkelj Marija.
Za sklad Cvetja: 8 lir: Čemažar Jera; po 3 lire: F. I., Ljubljana, Pardubsky Marija.
Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

Novi naročniki

Andrajna Neža, Benčina Marija, ga. Dobovšek Elza, Maria ved. Dodič, Ferme Albina, Kovačič Marija, Plut Marija, Pucelj Ivana, Rus Margeta.

Poverjeniki Cvetja

so pridobili novih naročnikov in sicer:

2: Dekanijski urad, Ribnica; po 1: p. Pavel Dodič, Badija-Korčula, Pajk Reza, Št. Vid pri Stišni.

Rimsko serafinski koledar za l. 1942-XX

J a n u a r

1	Č	VO. PO.	Obrezovanje Gosp., Novo leto	16	P	PO.	S. Berard in t. m., S. Marcel
2	P		Bentivol. in Gerard., Osm. Š.	17	S		S. Anton puščavnik
3	S		Osmina sv. Janeza ap. in ev.	18	N		2. po Razgl., Stol sv. Petra v R.
4	N	PO.	Ime Jezus., Ang., osm. Ned. otr.	19	P	PO.	Bl. Tomaž, Karel in Bernard
5	P		Vigilija Razglasenja	20	T		S. Fabijan in Sebastijan
6	T	VO. PO.	Razglasenje Gospodovo	21	S		S. Neža dev. in muč.
7	S		Od 2. dne v osmini Razgl.	22	Č	Čm.	S. Vincenc in Anastaz m.
8	Č		Od 3. dne v osmini "	23	P		Zaroka M. D., S. Rajmund
9	P		Od 4. dne v osmini "	24	S		S. Timotej škof in muč.
10	S		Od 5. dne v osmini "	25	N		3. po Razgl., Spreobr. sv. Pavla
11	N		Nedelja v osm. in I. po Razgl. G., Sveta Družina	26	P		S. Polikarp škof in muč.
12	P		Od 7. dne v osmini Razgl.	27	T		S. Janez Zlat. šk. in uč.
13	I		Osmi dan Razgl. Gospod.	28	S		S. Peter Nol. sp., S. Neža
14	S	PO.	Rogerij, Odorik in Egidij sp.	29	Č		S. Frančišek Sal. šk. in uč.
15	Č		S. Pavel pušč., S. Maver op.	30	P	PO.	S. Hiacinta d., S. Martina d.
				31	S	PO.	B. Ludovika in t., S. Janez

Danes in celo osmino popolni odpustek (PO) pod navadnimi pogoji sv. Cerkve, če smo pri sv. maši.

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Poziv ljublanskega škofa

k veliki narodni spravi pobožnosti
deveterih prvih petkov

V ljubezni presvetega Srca Jezusovega vabim vse vernike k posebni pobožnosti deveterih prvih petkov z začetkom v letošnjem decembru (prvi petek je 5. decembra).

Mnogi so to pobožnost že opravili, morda že večkrat. Saj je obljuba Jezusova, ki jo je dal sveti Marjeti Mariji, znana in je nagnila marsikoga, da je žrtvoval čas in trud ter devet prvih petkov zapovrstjo dobro pripravljen sprejel zadostilno sveto obhajilo.

Da Vas vabim še enkrat, da istočasno skupaj obhajamo to pobožnost, so vzrok strašne stiske sedanjosti, ko ne trpimo samo mi, ampak vsi narodi Evrope. Ponižno moramo priznati, da je Evropa veliko grešila in bila v mnogočem laži-krščanska, sto in stoletja je zametavala velikanske milosti Kristusove in tako si je sama spletla bič, ki jo zdaj tepe. Usmiljenje božje in s tem konec hudih preizkušenj upamo doseči, če od svoje strani skušamo Bogu nuditi odkritosrčno zadoščenje za vse grehe in žalitve sveta in sicer tako, kakor to želi presv. Srce Jezusovo.

Poleg osebne namena, ki ga bo vsak zase naredil, imejmo vsi skupno ta namen: Tebi, presveto Srce Jezusovo, darujemo to pobožnost prvih petkov v zadoščenje tistih grehov, zaradi katerih je Evropo in nas zadela sedanja težka preizkušnja in te prisrčno prosimo, skrajšaj dneve preizkušnje, reši nas vsega hudega in daj nam kmalu svoj mir!

Vsa podrobna navodila boste dobili od svojih dušnih pastirjev. Prosim Vas, udeležujte se te pobožnosti, kolikor le mogoče mnogoštevilno in z neomejenim zaupanjem v presveto Srce Jezusovo.

† Gregorij Rožman,
škof.

Le zdaj še prizanesi!

*V ta sneg in mraz in led
smo zdrknili pred tvoj oltar.
Iz tvojega Srca naj bi ognjeni žar
ustvaril v naših srcih novi red!*

*Vznikne sveže naj življenje,
pomlad razkošna, vsa bogata.
V to hlepenje in vrvenje
naj smrt zaklene težka vrata.*

*Naš rod je vzljubil to, kar mine.
Nevera je zrcalo naših dni;
vzela nam toploto je družine,
izpila bratovski ljubezni kri.*

*Sovraštvo nam je brizgnila v obraz,
ovadustvo, pravde in umore,
poteptala vse nadzemske vzore
in vzela duši Kristusov izraz.*

*Prišli smo, da ti zadostimo,
da zjokamo pred tabo vse solze,
da ti zvestobo zatrdimo
in zbojšamo življenja našega cesté.*

*Še enkrat svoj pogled na nas obrni,
le zdaj še prizanesi nam samó,
mir božji zemlji naši vrni,
da spet ljubezni vrata se odpró!*

P. ODILO:

Stoj! Srce Jezusovo je tukaj!

Tako je napisano na majhnih okroglih slikah presv. Srca, ki so bile pred leti izdane zato, da bi krasile vrata naših stanovanj. Po nekod so še ohranjene te pomenljive slike. Da, obstati bi morali vedno pred sliko Srca Jezusovega in premisliti bi morali, kaj slika sama pomeni. Kako so slikane podobe presv. Srca? Zelo pomenljivo je vse na sliki. Izplača se prebrati do konca in ob sliki globoko preiščevati.

Podoba predstavlja Kristusa Gospoda. Na Jezusovih prsih je izbočeno božje Srce. Iz božjega Srca švigajo goreči plameni. Ti plameni se zgoraj končavajo v križ. V Srce božje je zasekana globoka in široka rana. Okoli Srca Jezusovega pa se ovija bodeči trnjevi venec. Naj razložim, kaj vse to pomeni in o čem nam govori slika presv. Srca.

Popolnoma jasno je, o čem govorijo goreči plameni, ki švigajo iz božjega Srca. Plameni govorijo o ljubezni božji. O teh plamenih velja beseda: Mnoge vode niso mogle pogasiti ljubezni. Kako se je svet trudil prav od začetka, da bi te plamene upihnil, pogasil. Že v oni prvi sveti božični noči je hotel svet te plamene zadušiti. Ko sta Jožef in Marija iskala prenočišča v Betlehemu ter sta hodila od vrat do vrat, od hiše do hiše in prosila, pa povsod so se vrata zapirala, povsod se je glasil neprijazen odgovor: Nimamo prostora, ne maramo beraških ljudi. Marija se je morala bridko pritožiti: Oj, ti mesto betlehemske, da nas nočeš prenočiti! Potlej gresta ven iz mesta, ven iz mesta Betlehem! Tam sta se ustavila v razdrtem živinskem hlevu. Tam je Marija nagrabila skupaj nekaj slame in sena in tam na gmajnci v revni štalci je rodila Jezusa. — Ali ni bil to mrzli ledeni curek na plamen drobnega božjega Srca? Toda ne! Mnoge vode niso mogle pogasiti ljubezni božje! Nastavimo svoje uho na drobno Srce Jezusovo: prvi utrip ljubezen, drugi utrip ljubezen, zadnji utrip na gori Kalvariji ljubezen. O saj je res, kaj vse je svet storil, kako se je trudil, da bi pogasil plamen božjega Srca. Kako je Kristusa preganjal po vseh potih in kotih, kako so ga slednjič zgrabili in vrgli, pribili na križ! Kristus ima pa

še v smrti raztegnjene, razprte roke, da bi vse privabil na svoje Srce. S prstom svoje roke kaže na Srce in govori: Poglejte to Srce, ki je ljudi toliko ljubilo in vse zanje žrtvovalo! Res, mnoge vode niso mogle pogasiti ljubezni božje. Še gori, še plamti iz božjega Srca.

Ljubezenski plameni, švigajoči iz božjega Srca, se končavajo v križ. Tako kaže slika. Kaj pomeni križ na božjem Srecu? Tudi to je precej prozorno.

Velika dobrotà božja je, da mi ne vemo za način, kraj in čas svoje smrti. Vzemimo slučaj, da bi ti natančno videl pred seboj svojo smrt. Šel boš podirati v gozd drevje. Težko deblo zahrešči na tebe. Ti vse to vidiš naprej, veš, kaj se bo zgodilo, pa se izogniti ne moreš. — Ali, tam na voglu ceste te bo zadel avtomobil in obležal boš s prebito lobanjo. Vse to veš, pa se izogniti ne moreš. — Ali, v gore greš, strmo steno moraš preplezati in veš, da je ne boš zmogel, omagal boš ter telebnil v globok prepad mrtev. Veš za to, pa te ture ne moreš opustiti. Strašno in obupno bi bilo naše življenje, sami blazneži bi hodili po svetu, če bi vsak natančno videl pred seboj kraj, način in čas svoje smrti. Resnično, dobrotà božja je, da nam je to prikrito. Zdaj pa pomisli, človek, naš božji Zveličar je videl dan, način in kraj svoje smrti pred seboj od vekomaj. Videl je pred seboj križ, slišal je

udarce kladiva, ki odmevajo tako trdo in rezko po gori Kalvariji. Vidiš, zato se ljubezenski plameni, ki švigajo iz božjega Srca, končavajo v križ, zato se je v božjem Srecu razrastel križ s tako močnimi koreninami. Ne brani se križa! Učenik je obložen s križem, tudi tvoja odlika naj bo križ. Pot križa je najbolj varna. Po vsaki drugi poti boš cilj zgrešil, po poti križa pa greš naravnost do njega.

Zopet pogledajmo na sliko! V božje Srce je zasekana globoka rana. Sv. Janez Evangelist je bil takrat poleg, ko se je to zgodilo. Učenec ljubezni božjega Srca prisega, da je resnica: ko je Kristus na križu umrl, je prišel rimski vojak ter je s sulico napravil široka in globoka vrata na božje Srce. To Srce je zdaj odprto! Vrata so napravljena, da lahko hodimo skozi nje.

Ko je očak Noe pred vesoljnim potopom naredil ladjo, po kateri se je imel rešiti še tisti pravični del človeškega rodu, je čisto razumljivo moral napraviti na ladji tudi vrata, da je njegova družina lahko šla na ladjo. Takrat pa, ko je božji Zveličar visel na križu, takrat je bila tesana ona rešilna ladja, ki se je imel po njej rešiti ves človeški rod. Ko je Kristus na križu umrl, takrat je bila ta ladja dotesana, dovršena. Samo enega je še manjkalo na njej — vrat še ni imela. In prišel je rimski vojak ter je s sulico napravil na to ladjo krvava vrata. Srce Jezusovo je zdaj odprto! Saj vemo zakaj! Zato da skozi ta vrata hodimo ter v Srcu Jezusovem iščemo in najdemo varno zavetje. Danes je postalo moderno, pa tudi potrebno, da zidamo zaklonišča. Ko zatuli sirena, se mora takoj cesta in hiša izprazniti in hiteti moramo v zaklonišče, da se obvarujemo pred zračnimi napadi. O ko bi bili mi malo bolj praktični kristjani in bi se zavarovali pred napadi hudobnega duha in bi ob vseh takih napadih, kjer je v nevarnosti naša vera, čistost, krepkostno življenje, da bi ob vseh teh napadih, ki so včasih hujši od vsakega bombardiranja, hiteli, bežali v zaklonišče božjega Srca! Zato je božje Srce odprto.

In še eno vidimo na sliki Srca Jezusovega: okrog Srca je ovit bodeči trnjevi venec. Kaj ima opraviti trnje na božjem Srcu? Ali bi ne zaslužiло to Srce, da bi ga ovenčali z najlepšimi cveticami. Zakaj torej trnje? Kje pa navadno raste trnje? Ali na naših vrtovih? Ne! Če raste trnje na vrtu, potem vrt ni več vrt, temveč puščava. Trnje raste v grmovju, ki se zanj nihče ne briga. Če raste na vrtu, raste tam v najbolj zapuščenem kotu. Vidite, to pomeni trnjevi venec, ki je ovit okrog božjega Srca. Božja ljubezen je pozabljena, božja ljubezen je zapuščena.

Kako se milo pritožuje
ljubeče Srce Jezusa.
Nad nehvaležnostjo žaluje,
da mlačni svet ne ljubi ga.

Pa ne samo da ga ne ljubi, temveč svet zaničuje, prezira to božjo ljubezen. Vedno sveže trnje ovija okrog božjega Srca. Vsa Evropa tekmuje, kako bi bolj globoko ranila božje Srce, kako bi bolj kruto zabodla v Njega bodeči trnjevi venec. Tudi našega slovenskega trnja je mnogo na božjem Srcu. Skoraj utrudil se je naš narod, ko je s toliko lahkomišljenostjo ali premišljenostjo zabadal ostro trnje v božje Srce. Spomnim samo na skrunitev Gospodovih dni. Kako razkristjanjena je naša nedelja. Groma Sinajske gore nismo več slišali, ko je Bog dajal med bliskom in treskom svojo zapoved: »Posvečuj Gospodov dan!« Zdaj bo vsa Evropa oglušela od groma strašnih vojska. Kako silno se je med našim narodom razpaslo bogokletje, predvsem preklinjanje Matere božje, tako da je morala Marija bežati od nas! In naši zakoni! V enem letu je bilo umorjenih blizu trideset tisoč otrok pod materinim srcem. Trideset tisoč slovenskih mater morilk! Človek se strese! Ali smo se zdaj kaj streznili, ko čutimo nad seboj roko božjo? Zdi se, da prav malo! Ali so naše cerkve bolj obiskane, ali so spovednice in obhajilne mize bolj oblegane? Ali se je ostudna lava bogokletja zajezila? Ali so se koruzni zakoni popravili? Ali so se nezvesti zakonski možje vrnili k svojim ženam in pobegli očetje k svojim otrokom? Ali je zakon morda nehal biti paša sodomska in gomorska? Prav nič se še ne čuti, da bi bilo vsaj malo boljše? Misericordia Domini, quia non sumus consumpti! Usmiljenje božje je, da še nismo pokončani! Zdramimo se vendar! Dolgo nas je Bog klical z dobrotami, zdaj nas kliče s šibo. Ne moremo reči, da bi je ne bili zaslužili! Ne ovijajmo več svežega trnja okrog božjega Srca!

Poslušajmo očetovski glas svojega nadpastirja in dajmo božjemu Srcu zaščeno v vseljidski pobožnosti deveterih prvih petkov! V vsako hišo, v vsako stanovanje sliko božjega Srca, ki nas bo spominjala na ljubezen božjo in na

žrtve, ki jih je božje Srce za nas prestalo. Opominjala pa nas bo ta slika, naj se v vseh težavah zatekamo v božje Srce ter da naj iztrgamo trnjevi venec s tega Srca in ga ovenčamo s cvetjem zadoščevanja in vestnega izpolnjevanja verskih dolžnosti.

P. TARZICIJ:

Ljudstvo slovensko! . . .

Ali ne slišite z naše Kalvarije tožnega klica trpeče Ljubezni: Ljudstvo slovensko, kaj sem ti storil in v čem sem te žalil? Daj mi odgovor!

Tvojo zemljo, lepo, slovensko, sem z dežjem namakal in s soncem ogreval; — a ti si za to me le klelo in moji Materi pravilo: porka — ti svinja.

Tvojim nasadom in setvam sem dajal blagoslov in v brazdah na njivah sem tvojim semenom kaliti pustil; — a ti si podiralo križe ob poti, na holmih, mi kradlo prestole-monstrance in mi z grdim govorjenjem pljuvalo v obraz.

Tvojim trtam sem dajal roditi, mehčal sem ti grozdje in vino oslajal; — a ti si se čez mero opijalo, pijano divjalo ter z noži in s koli posegalo v moje pravice z življenjem.

O, ljudstvo slovensko!

Zate sem hranil svojo ljubezen, pozabljal sem tvoje krivice do mene, odpuščal sem ti in s teboj potrpel; — ti pa si vračalo vse le s sovraštvom do bratov in sester, do sosedov in starih. Odpuščati nisi hotelo, še s krivo prisego si zadoščenja iskalo in z onemoglimi starši nisi znalo potrpeti.

Zate sem bival v tvojih cerkvah zaprt v tabernaklje in čakal tam nate, čakal v ljubezni, predolgo; — prišlo si, a le iz navade, brez srca in vse hladno. Pa še takrat si kar hitro odšlo. Ples in zabava vso noč in do jutra, pa nikdar predolgo — a zame preveč eno uro.

Zate sem ob nedeljah in praznikih obnavljal daritev, ti pripravljaj božjega kruha in blagoslov telesnemu kruhu; — a ti si zamujalo, zunaj postajalo in večkrat opuščalo. Čast in nedeljo si mi ukradlo.

Zate sem klical pastirje, zate jim dajal duhovniško čast; — ti pa si reklo: naj jih le vzamejo, naj jih obesijo in naj jim jermene režejo s hrbtov.

Zakonske zveze sem ti blagoslavljal in tvoje družine posvečeval; — ti pa si skrunilo skrivnost zakramenta in iskalo ločitev zakona.

O, ljudstvo slovensko!

Glej, tvoje najmlajše sem čakal, tvoje otroke, da bi te v njih blagoslovil in ti obstanek potrdil. — Ti pa, ljudstvo slovensko, si očete vzgojilo, ki otrokom niso pustili priti na svet; — ti pa, o ljudstvo slovensko, si matere dalo, ki so otroke v svojem telesu morale — in si zdravnike podprlo, ki so jemali življenje spočetim otrokom.

O, ljudstvo slovensko — gorje? — Ne! — K meni se vrni, zadosti za grehe in vse bom pozabil in zopet bo rastle in zopet cvetelo življenje.

Ali ste slišali klic s Kalvarije?

Zadoščajmo božjemu Srcu!

Dokler je še čas!

Veseli Božič sotrudnikom in naročnikom!

Globočina vseh čednosti

Tak vzklik imamo v litanijs Srca Jezusovega. Z njim hočemo prositi za milost, da bi se tudi mi odlikovali v različnih čednostih, da bi bilo tudi naše srce, kakor Jezusovo, prekrasno cvetoč vrt, na katerem cveto v lepi harmoniji vsakovrstne cvetlice.

Naravno je, da se kaže na zunaj, kar je v našem srcu. Čigar srce je prevzetno, bo to razodeval v svojem obnašanju; čigar srce je nečisto, tega govor bo umazan; čigar srce je sveto, tistega zunanost bo izžarevala zavidljivo plemenitost.

Naš namen na zemlji je, pripraviti se za srečno večnost. Ta priprava obstoji predvsem v vaji krščanskih čednosti. Čednosti podelijo našemu življenju pravo vsebino, nadnaravno vrednost in božanski sijaj. Kdor goji naravne čednosti, je tako imenovan gentleman, t. j. naravno dober človek, kdor pa si uspešno prizadeva za nadnaravne čednosti, postane nadnaravno plemenit in dober. Tak ne bo podoben nerodovitnemu smokvinemu drevesu, zato ga bo Gospod vzrašččen presadil v nebeški vrt, ko bo nastopil zanj od vekomaj določeni čas.

Tolikokrat govorimo o čednosti ali kreposti, pa le redkokdaj se docela zavedamo, kaj že besedi sami pomenita. Nekaj lepega, velikega! Čednost pride od besede čeden (n. pr. čedno dekle), krepost od besede krepak (n. pr. krepak fant). Sorodne besede, ki izrazijo skoraj isto kot »čeden«, so: snažen, lep, ličen. Krepak je isto kot močan. V resnici mora biti tisti, ki goji krepost, močan ali krepak, energičen, zakaj slabiči niso za težka podvzeta. Seveda veljajo vsi ti izrazi za našo duševnost, za našo notranjost, kakor je vsa lepota kraljeve hčere od znotraj. Če hočeš biti torej čeden, če se hočeš izkazati krepkega, trudi se vztrajno za čednost ali za krepost.

Kaj pa se to pravi, truditi se za čednost? Gledati na to, da bodo naša dejanja pravno dobra, da bodo v skladu z npravnim redom. Lepo je povedano nekje, da biva v božjem umu in božji volji npravni red kot večni zakon, v človeški vesti pa odsevajo žarki tega zakona. Poleg tega imamo še v razodetju določene norme za življenje. Ako se torej kljub nasprotnim mikom in vabam in skušnjavam odločimo za to, kar je v skladu z božjo postavo, zdravim razumom in našo vestjo, smo pokazali, da smo čednostni ali bolje krepostni, notranje močni ali krepki.

Notranje močnih, notranje krepkih ljudi je malo na svetu. Tudi notranje čednih ali ličnih ali lepih ali čistih ali snažnih je bore malo. Vse gleda le na zunanost ter ne ceni veliko notranjosti in srčne kulture. Razumljivo, da zaradi tega toliko skrbimo za zunanost, pri tem pa doživljamo tudi premnogo razočaranj, ker se nam vedno ne posreči, da bi na zunaj uspeli in ugodili ljudem. Ko bi skušali vsaj Bogu dopasti, bi vsaj pri njem bili dobro zapisani.

Zato pa, Srce Jezusovo, globočina vseh čednosti, usmili se nas! V nas je globočina vseh grešnosti, v Tebi globočina vseh čednosti. Napolni naše brezno ter nam v teh težkih časih pomagaj, da si bomo v dušni prid obrnili vse zoprnosti; da bomo delali dobro in se varovali hudega, ne oziraje se na svet in na naša nagnjenja in na mike naokoli. Daj, da bomo iz sedanjega kaosa rešili vsaj to, kar se rešiti da: svojo dušo! Pazimo nanjo vselej kot na punčico svojega očesa! In če bi nam po nesreči padla v močvaro ali blato ali smeti, dvignimo jo čimprej in jo osnažimo. Božja milost nas bo podpirala pri tem dviganju, desnica spovednikova pa nam bo sočutno pomagala otresti prah in drugo navlako s sebe. Nikakor ne bodimo zanikrni oskrbovalci svoje duše! Vsaj toliko storimo zanjo, kakor stori skrben kmet za živinče v hlevu ali vrtnar za svoje grede ali vinogradnik za svoje trte. Kako kratkovidno bi bilo, ko bi bilo vse križem kražem razmetano v naši duši, da si imamo toliko prilik, da si zamoremo

spraviti v red naše račune, zlasti še sedaj ob slovesnem praznovanju deveterih prvih petkov. Obenem bomo s tem odvrčali jezo božjo od nas in si izprosili boljše čase.

Prijatelj, milostnega časa nikar ne zamudi!

M. Š.:

Sveta noč

*Utrgal se je človek v mir noči.
Trepeče v joku;
ves strl se v boku
krivi, ječi.*

*Molče je mólil človek. Dan budi
ga spet v življenje.
In med zvonjenje
vesel kriči:*

*V solzáh je blodil človek. Polnoči
v zvoniku bije.
Človeku sije
radóst v oči.*

*Marija nam je dala Sina.
O, dobri Bog;
rešila tvoja bo milina
ves zêmljin krog!*

Correggio: Galleria Uffizi Firenze

Marija nam je dala Sina

P. TARZICIJ:

Živimo s Cerkvijo!

Kako vse drugače mi je, prijatelj, odkar si se poslovil. Saj skoraj ne morem verjeti, da si odšel, a ni Te več blizu in Tvojih korakov ni slišati več. Torej Te res ni in vse je samo še spomin, spomin, ki Te išče v daljavi.

Božič bo kmalu, kajne, in za njim novo leto. Pripraviti bo treba voščila. Kako so navadno vsakdanja, zunanja in prazna! Saj Ti kar ne morem izreči besed: vesele praznike in srečno novo leto, ker vem, da Ti nič ne pomenijo. Vse bolj primeren in poln se mi zdi Frančiškov pozdrav: »Gospod ti daj mir,« in z njim Te, prijatelj, za božič pozdravljam. Naužij se ob božjem Detetu miru, ki naj Ti bo delež še v novem Gospodovem letu.

Lani sva bila za božič še skupaj. Kako sva ob jaslicah v misel jemala in blagrovala vse one presrečne, ki so se z Jezusom srečali: Marija in Jožef, dobri pastirji in Modri z Vzhoda. In še se spominjam, kako sva v besedah obstala pri starčku Simeonu. Saj ga poznaš. V Jeruzalemu je prebival in živel samo eni misli: Bog. In samo eno željo je nosil v duši in v njej skrival le eno hrepenenje: odrešenje. Da bi vsaj enkrat v življenju srečal Gospoda, da bi mu vsaj enkrat pred smrtjo gledal v oči! Pač velika želja in vredna življenja. Gospod mu je ni odrekel. Razodel mu je, da ne bo videl prej smrti, dokler se mu želja ne izpolni. In res. Ko sta Marija in Jožef prinesla Jezusa v tempelj, da bi zanj storila po običaju postave, je prišel tjakaj tudi Simeon in vzel Dete v naročje. Po navdihnjenju je spoznal, da je to Dete tisti, ki so ga stoletja dolgo pričakovali narodi in je on, Simeon, tako silno po njem hrepenel. O ure, trenutki! Iz oči v oči sta si gledala starček in Dete, Jezus in Simeon, človek in Bog. Kaj vse se je v starčkovi duši godilo ta hip, si komaj lahko misliš, prijatelj. Veselje in sreča, mir in hvaležnost sta v njem vzvalovala in se mu v čustvih izlila v čudovito pesem: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru; zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov; luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva.« — Po srečanju z Bogom umre rad: poslednja edina želja Simeona starčka.

In višji cestinar Zahej Ti, prijatelj, gotovo ni tuj. Človek je v Jerihi bival in se izživljal v svojem bogastvu. Saj ga je imel, in ne malo. Če niso bili siromaki cestinarji vobče, potem so višji cestinarji znali še bolj polniti si žepe. Zahej pa najbolj. Vsega je imel, le enega ne: notranje sreče. Srečen in miren ni bil. Zakaj ne in kaj mu je manjkalo, ni mogel spoznati. Pa je slišal o Jezusu. — Jezus! — Tako mehko mu je postalo ob temle imenu in kakor iz dalj je zaslutil, da mu more le Jezus napolniti vso tisto praznino, ki mu je v duši zijala in mu je bogastvo napolniti ni moglo. Rad bi Jezusa videl. Toda kako! Zahej je bil majhen, za glavo, morda za dve manjši ko drugi ljudje, okoli Jezusa pa vedno gneča, da ubogi Zahej ni videl nič drugega ko zrak nad seboj in hrbte pred sabo. Nerodno, kajne. — A Jezusa videti mora, danes, če ne drugače pa z drevesa ob poti, kjer bo šel mimo. — Že pleza. Težko gre. Možak je že v letih in plezanja prav nič navajen. — Ne bo šlo. — Jezus — Jezus! — Še enkrat poskusi — še enkrat se vzpne — o Jezus! — in že je na deblu. Skrbno se skrije, sede na vejo in čaka. Ne dolgo. V daljavi nastane hrup. Jezus prihaja; vse bliže, vse bliže. Vidi ga že. — O Jezus, o sreča! — Da, zdaj je srečen. — Samo še malo, pa bodo mimo. Le da ga kdo ne opazi! Pa kakor nalašč: Jezus se ustavi vprav pod drevesom, kjer je Zahej, in pogleda navzgor. Množica tudi. — Joj, zdaj pa gorje! Kri šine Zaheju v obraz, srce mu zastaja: smejali se bodo in s prstom kazali za njim: mar fige nabiraš, Zahej? — Sicer pa vseeno, si misli. Samo da sem Jezusa videl, kaj drugo. Naj se smejijo! — Pa se niso smejali, še manj norčevali. Nasprotno, Jezus je rekel: »Zahej, stopi doli, zakaj danes moram v tvoji hiši ostati.« In kakor je rekel, tako je bilo.

Srečen Simeon, srečen Zahej, boš rekel, prijatelj. Da, srečna oba. Zelela sta Jezusa videti, a srečala sta ga in z njima je bil. Res, srečna! Toda nič manj srečna midva, prijatelj. Tudi midva sva že doživela srečanje z Jezusom, srečanje z Bogom.

Glej, takrat, ko sva bila še čisto majhna, morda pedenj ali dva dolga; takrat, ko sva jokala in vekala, Bog ve zakaj: morda naju je zeblo, morda sva bila lačna, morda žejna; morda sva bila pretesno povita in nisva mogla razgrajati kot bi midva rada, takrat, glej, so prišli in naju vzeli botri ter se z nama odpravili proti cerkvi. Pa niso smeli notri. Zunaj pred vrati so morali stati, kakor da bi nad njimi bilo zapisano: prepovedan vhod. Čudno, kajne. Toda vedi, prijatelj, da je nad vsakimi cerkvenimi vrati, nevidno sicer, a z božjo roko zapisano: Sveto svetim! To je: cerkev je svet kraj in nihče, kdor ni svet,

naj si ne drzne vstopiti. Midva pa takrat še nisva bila sveta. O ne. Bila sva še v rokah pekla, bila sva sovražnika božja in satanova sužnja. Kakor nama je bilo telo tesno povito v plenice, tako in še bolj tesno nama je dušo oklepal izvirni greh. Kako bi torej mogla in smela vstopiti v cerkev, nečista pred Čistega, grešna pred Svetega, mrtva pred Živega! Bila sva kot tujca pred tujimi vrati. In tujec, če je pošten, ne sme vstopiti, dokler ga gospodar ali kdo v njegovem imenu ne sprejme. K nama, pred cerkvijo čakajočima, je prišel božji služabnik, varuh Gospodove hiše, božji namestnik — duhovnik, in naju vprašal, čemu sva prišla in kaj želiva od Cerkve. Sveto vero, sva odgovorila, vero, ki daje večno življenje. Ko je duhovnik uvidel, da sva prišla na pravi naslov in s pravim namenom, da namreč želiva luči božjega življenja namesto teme izvirnega greha, da želiva svobodo otrok božjih namesto suženjskih okov pekla, da želiva in hočeva biti opravičena, vcepljena v Kristusa, da hočeva postati kristjana - katoličana, je odgovoril vsakemu posebej: Dobro, če to res želiš, če hočeš iz smrti v življenje priti, spolniju zapovedi. Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem; in svojega bližnjega kakor samega sebe. — Toda, prijatelj moj dragi, kako ljubiti, če je v srcu sovražstvo, kako ljubiti Boga, če je v duši satan! Zato je bilo treba najprej z njim opraviti. Pojdi od njega, nečisti duh, in daj prostor Tolažniku Svetemu Duhu. Tako je govoril nad nama duhovnik in nama trikrat nalahno pihnil v obraz. Takrat se je satan v duši zgani. Začutil je moč duhovnikove besede in zaslutil je, da bi nazadnje mogel izgubiti streho, žrtev in plen, najino dušo. Nikdar ne! — se je zaklel in začel se je boj med nebese in peklom, med satanom in Bogom, ki ga je duhovnik zastopal. Kdo bo zmagal? — Duhovnik nama je naredil križ na čelu in na prsih, govoreč: »Prejmi znamenje križa, sprejmi vero nebeških zapovedi in živi tako, da boš odslej mogel biti tempelj božji.« Ob križu je satan zdíval, a popustil ni. Duhovnik pa je kakor s težkim kladivom verige razbijajoč nadaljeval: »Zarotim te, nečisti duh, v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha, da odstopiš in se umakneš od tega božjega služabnika: zakaj tebi, zavrženi obsojenec, vелеva on, ki je hodil po morju in je Petru, ko se je potapljjal, podal desnico. Spoznaj torej, zavrženi duh, svojo obsodbo in daj čast živemu in pravemu Bogu, daj čast Jezusu Kristusu, njegovemu Sinu in Svetemu Duhu in odstopi od tega božjega služabnika.«

In zopet je duhovnik, vse bolj pritiskajoč na satana, zaznamoval najino čelo, govoreč: »In tega znamenja svetega križa, ki mu ga mi damo na čelo, se ti, zavrženi duh, nikdar ne drzni oskruniti.«

S tem je bil boj s satanom v glavnem končan. Ob moči Gospodovega križa se je onemogel sesedel. Oblast nad nama mu je splahnela in najina duša mu je kot plen njegovega ropa v raju bila iztrgana. Samo še malo, pa bo nad nama zagospodoval Kristus Gospod, ki se je, rekel bi, že napotil, da vstopi v najino dušo in prevzame v njej kraljevsko oblast. Duhovnik je položil na naju štolo ter naju peljal Kristusu naproti, govoreč: »Stopi v svetišče božje, da boš imel s Kristusom delež za večno življenje.« Izpovedujoč vero v Boga Očeta — in v Jezusa Kristusa, Sina njegovega — in v Svetega Duha — sva stopala za duhovnikom prvokrat v cerkev, kjer naju je čakal Kristus, kakor je čakal Simeona v jeruzalemskem templju. V cerkvi je duhovnik še enkrat zarotil hudobnega duha, naj odstopi od naju, ki sva delo božje in naju je naš Gospod poklical k svojemu svetemu templju, da postaneva tempelj živega Boga in bo Sveti Duh v nama prebival. S tem sva bila pred satanom zavarovana, a sama sva morala izpovedati, da ne bova iskala zveze z njim. V slovesni krstni obljudi sva se po svojih botrih odpovedala hudobnemu duhu, vsem njegovim delom in vsemu njegovemu napuhu, obenem pa izjavila, da verujeva vse, kar sveta Cerkve uči in zapoveduje. Vmes sva bila še na prsih in plečih maziljena s svetim krstnim

oljem, da bi tako posvečena mogla postati vredna bližajočih se milosti polnih trenutkov.

Pristopil je duhovnik, naju vprašal, ali hočeva biti krščena, in ko sva rekla: hočem, je izlil na najino čelo krstno vodo v podobi križa, izgovarjajoč razločno in pazljivo: »Jaz te krstim v imenu Očeta, in Sina, in Svetega Duha.« In glej, prijatelj, ob tem na zunaj tako preprostem dejanju je v najini duši nastopila nedopovedljiva sprememba. — Če bi Ti, prijatelj, n. pr. kamnu, ki ga na cesti pobereš, dal to, da bi kamen rastel, čutil, mislil, govoril, skratka, da bi kamen živel, potem bi s tem bilo samo malo nakazano, kaj vse se je v najini duši zgodilo pri oblikanju s krstno vodo, pri krščevanju. Dobila sva novo življenje, nadnaravno življenje, ki daleč presega življenje telesnega rojstva. Srečala sva se z Bogom, Kristus je stopil v najino dušo, Bog se je v najini duši nastanil. O, prijatelj — duša draga, da bi mogla in znala milost svetega krsta dovolj preceniti! Moliva za to!

Še to si zapomni: Krst je prvi in najpotrebnejši zakrament. Prvi zato, ker mora človek biti prej krščen, preden more prejeti kak drug zakrament. Najpotrebnejši pa zato, ker se brez krsta redno nihče ne more zveličati. Rekel sem redno. Zakaj izredno se more človek zveličati s krstom krvi ali s krstom želja. Krst krvi prejme, kdor pretrpi mučeniško smrt za Kristusa. In krst želja prejme, kdor obudi popolno ljubezen do Boga.

Krščujejo, kakor veš, navadno le duhovniki. Če pa je sila, da n. pr. duhovnika ni ali je otrok zelo slab, more krstiti vsak človek, tudi Ti. Samo namen mora imeti, da hoče res krstiti, obliki mora človeka s pravo vodo, da pride voda do kože, in med oblikanjem mora izreči besede: Jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Brez Amen. Zapomni si to, sem Ti rekel. Saj veš, da čez sedem let vse prav pride. Pa nič ne zameri! Do prihodnjic: pozdravljen!

Srečno začeto bodi nam leto 1942!

P. ANASTAZ:

Božič je oživel . . .

Crastina die delebitur iniquitas terrae et regnabit super nos Salvator mundi — Jutri bo izbrisana krivica na zemlji in kraljeval nam bo Zveličar sveta, je molil v svojem brevirju redovnik, ko je na koru sam opravljal večernice.

Sveti večer bo, a kakšen? Sam, upa, da ga bo lahko mirne vesti obhajal s svojimi sobrat. Zbrali se bodo, oblekli najdragocenejša cerkvena oblačila in kar najvestneje peli prelepe božične jutranjice, zlasti tista prelepa berila prve nočnice, prerokbe Izaijeve. »Dete nam je rojeno in sin nam je dan, in na njegovi rami je poglavarstvo in njegovo ime je: Čudoviti, svetovalec, Bog, močni, oče prihodnje dobe, knez miru.« Pri zahvalni pesmi se bo odgrnila zavesa in skrbno pripravljene jaslice bodo skušale prikazati neskončno božjo ljubezen.

Tudi dobri verniki bodo božične praznike spodobno obhajali, saj se je poznalo zlasti zadnje dni pri spovednicah, da ne pripravljajo samo svojih stanovanj in svojih teles, ampak tudi svoje duše.

Toda sveti večer drugod! Bo li našel povsod pripravljena srca? Koliko src utripa morda sedaj poslednjikrat, ker jih je ranila nesrečna vojna! Koliko jih ne utegne niti misliti na ta vzvišeni praznik; koliko si jih niti ne upa ne, ker bi jih napolnila žalost!

Koliko je pa tudi src, ki to milost zavračajo! Vsa v zemeljsko uživanje so potopljena; samo na telo mislijo, dušo pozabljajo. Kako bodo obhajali božič oni trije ali vsaj ona dva? Da, še danes jih vidi čisto natančno, kako so stali in se pogovarjali.

Mlad mož s cunjo v roki se suče okrog zaprašnega avtomobila. Njegova postava ni nič izrednega, le njegove kretnje so nerodne; roke z nežno poltjo in gladkimi dlanimi bolj otipava-jo kakor brišejo bleščečo kovino. Čelo mu je mračno, pa ponosno; pogled po cvetočem drevju otožen. Že nekaj dni ne opravlja svojega poklicnega dela, ampak se skuša živeti v položaj in poklic najbolj neukih in najpreprostejših pometaćev in snažilcev nekaterih prostorov človeških bivališč.

Neznanec, ki ga je doslej samo opazoval, je stopil k snažilcu in začel z njim razgovor. Bog ve, kaj ga je gnalo. Bržkone ga je prepoznal in skušal neopažen kot Nikodem zvedeti kaj več o veri, o duševnem in duhovnem svetu tega skrivnostnega človeka.

»Katoliška vera uči, da je Marija bila devica in mati.« »Seveda, saj to ve pri nas že vsak otrok.« »Meni pa to ne gre v glavo; to je vendar protislovno, proti zakonom narave.« »A pri Bogu je vse mogoče. To je čudež. To je ravno tako mogoče kakor da neozdravljivo bolni hipoma ozdravi.« »Tega še nisem videl.«

»Tudi jaz sam ne; pa imam verodostojne priče, zdravnike, ki so preiskovali takšne ozdravljence in izjavljali, da o boleznih ni več govora, da se niti v enem letu ni povrnila.« »Kje se je to zgodilo?« »V Lurdu. Kaj še niste ničesar slišali o tem?« »Bil sem že dosti po svetu, pa za ta kraj nisem slišal.« »Na špansko-francoski meji leži; tam se je nekoč prikazala Devica Marija pobožni Bernardki in ...«

»Ho-ho, kaj pa ti tam iščeš; kaj se učiš avto snažiti?« začne neznanca klicati tovariš. »Le pridi sem, imam zanimiv pogovor; ta človek verjame, kar katoliški duhovniki učijo.« »To pa to. S takšnimi norčki se pa rad poigram. — Kaj si že bil kdaj pri spovedi?« »Seveda; ne samo enkrat na leto, ampak večinoma vsak teden.« »No, in kaj se je tam zgodilo?« »Kaj; grehi so mi bili odpuščeni.« »A tudi ti grehe delaš? Lepo, lepo. O tej vrsti ljudi, kakor si ti, sem že marsikaj lepega slišal in bral; naše preiskave so dokazale pristno resnico. Sicer pa: veš, kaj jaz verujem? Kadar imam dolgo klobaso in steklenico vina, pa dekle zraven sebe, to je moja vera.«

Carlo Maratta — Pinacoteca Vaticana

Sveta družina

Sveti večer v takem srcu. Saj ni greha, torej tudi izvirnega ne. Kaj je torej treba Odrešenika? In kaj vse je ta Odrešenik ljudi učil; ne, tega ni mogoče sprejeti. Človeška narava se temu upira.

Ubogi zaslepljenec! Ne veš, kako prijetno je breme in kako sladak je jarem Gospodov, ker ga lajša božja pomoč, božja milost; pa kaj, ko tudi na milost nič ne daš. O božje Dete, ki si prišlo na svet kot luč v razsvetljenje nevernikov, razsvetli vse, ki tavajo po temi zmote in greha.

Misli mu plavajo še dalje nazaj v preteklost. Kako lep je bil sveti večer doma! Žerjavico s kadihom je nosil on, sestra je z blagoslovljeno vodo škropila naokrog, oče je svetil z lučjo po vseh kotih in shrambah, za njim je šla vsa družina in v zbrani molitvi pobožno prosila božjega varstva in božjega blagoslova. Danes tega tudi tam ni.

Stopicanje otrok, ki pomagajo bratu zakristanu postaviti jaslice, mu stavi pred oči sveti večer otroka, pri katerem je bil danes. Sirota je; v hiši so ga prepustili božjemu varstvu, bolnega, brez hrane in tople obleke; tam je ležal na mrzlem zapečku, dokler ga ni našel usmiljen popotnik in ga prinesel k dobrim ljudem. Starše je vzela noč.

Se naprej se mu pleto misli in obhajajo z drugimi sveti večer v bajti ob gozdu, o kateri mu je pisal prijatelj iz daljnih krajev. Čisto natančno si predstavlja revno sobo, v katero se je naselila povsem tuja družina, ki ji jezik tiste dežele ne teče. Namesto ikone so postavili zmečkano razglednico — nekoč voščilo za božič — ki so jo našli med svojo na hitro skupaj zgrabljeno robo. Pred temi jaslicami kleče; sveča, ki je nekdanj gorela ob slavi, razsvetljuje prostor; ustnice se premikajo v molitvi: ki si ga, Devica, rodila. Oh, ubogo betlehemsko Dete, sedaj razumemo tvojo ljubezen, ko si iz nebes prišlo v tako revščino, da niti posteljice nisi imelo in ti je morala sveta Mati postlati kar na slami.

»O Bog, odpusti mojo razmišljenost pri molitvi,« prosi redovnik in hiti opravljat zadnjo uro duhovnih dnevnic, sklepnice.

Iz srca mu vro besede, ki jih je morda kdaj tako brez misli izgovarjal, pa so postale danes tako vroča prošnja, prošnja zase in za toliko drugih, z njim kakor koli povezanih.

»Converte nos... Spreobrne nas, naš Zveličar, in odvrni svojo jezo od nas! Bog, pridi mi na pomoč; Gospod, hiti mi pomagat!

Ko te kličem, me usliši, moj pravični Bog; v stiski me osvobodi! Usmili se me in mojo molitev usliši! (Ps 4, 1. 2.)

Kdor stanuje v zavetju Najvišjega, prebiva v obrani Boga nebeškega. Govori Gospodu: Ti si moj varuh in moje pribežališče, moj Bog, v katerega upam. (Ps 90, 1. 2.)

Varuj nas, Gospod, kot očesno zenico; varuj nas v senci svojih peruti! Ohrani nas, Gospod!

Premila Mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in morska zvezda, usmili se grešnikov! O Bog, naj čutimo, da prosi za nas ona, po kateri smo bili vredni prejeti začetnika življenja, Gospoda našega, Jezusa Kristusa!

Božja pomoč, ostani vedno pri nas!

Oče naš, zgodi se tvoja volja! Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom. Reši nas hudega!

V Rubigu.

Počil je strel — kmalu nato si slišal lomljenje vej, šest razgibanega listja in iz gozda je na jaso stopil mlad mož.

»Tako, Gierg. Ropar je moril kure svetega Antona, zdaj pa je njegova ura odbila, ne bo jih več nadlegoval.«

S temi besedami je mladenič nagovorjenemu vrgel pred noge mogočnega sokola. Ta je mrtvo ptico roparico pobral, ji razmaknil peruti in položil prst na rano, iz katere je v rdečih kapljah še polzela kri.

»Bog ti blagoslovi roko, gospod! Mojstrski strel! Čast tvojemu orožju! Ropar je dobil kroglo naravnost v srce. In samec je.«

»Samico si bom pobral drugi pot,« je prepričano rekel lovec, »če kajpada ne bo toliko pametna, da bi se prostovoljno preselila. A zdaj hitiva domov, ker je že pozno, pa bo tudi pater Anastazij ptiča vesel.«

»In vesel dobrega strela,« je zamomljaj Gierg, si lovski plen vrgel čez ramo in stopil za svojim gospodom, ki je prožnega koraka hitel pred njim.

Kakor gospod tako sluga sta bila človeka, ki bi vsakomur zbudila pozornost. Mladi lovec je bil srednje postave, plavih las, plavih brkov in sinjih oči, nosil pa je frančiškansko obleko, rjav habit in rjavo kapuco. Da ga kuta pri hoji ne bi ovirala, si jo je potegnil kvišku in jo stisnil s širokim pasom, tako da si pod njo videl močne usnjene hlače in visoke škornje.

Sluga pa je bil oblečen preprosto kakor Mirditi: nosil je platneno srajco in platnene hlače, čez pleča je bil ogrnjen s kratkim, rdečim in s črnimi vrvicami okrašenim džamadanom, noge pa imel obute v rdeče kratke nogavice in domače opanke. Skozi odpeto srajco so mu gledale zarjavele mišičaste prsi. Čeprav je bil še mlad, so mu poteze ponosne in zravnane glave že kazale, da je pristen škipetar: drzne temne oči, lepo izrezane ustnice pod mahom prvih brkov in nekoliko štrleče lične kosti. Lasje na glavi so bili obriti, le sredi temena mu je ostal šop, ki pa ga je zdaj zakrivala bela volnena čepica. Mladec je nosil puško Martini in bil prepasan s širokim usnjatim jermenom, kjer so mu na gosto tižale patrone.

Gospod in sluga sta stopala po ozki, komaj vidni in zelo vijugasti stezi proti vrhu skale, na kateri sta stala rubiška cerkev in samostan.

Rubiška skala je mogočna kocka in zdi se, kakor da jo je v eno najlepših dolin na zemlji postavila roka orjaka. Najprej je orjaška roka zravnala okolico in razmaknila gore, ki so ji bile napoti. Tako je nastala srednjevleka, vseokrog z gorami obdana ravan, sredi nje pa se dvignila samotna silna skala,

ki se razgleduje daleč naokoli. Prišli so ljudje, okolica jim je bila všeč in sezidali so si na silnem skalnem vrhu preprosto naselbino. Živel in umiral je rod za rodom. Potem pa je prišel narod osvajalcev, vrh skale zasadil bojne prapore z zmagovitim orlom svojih legij, izkopal jarke in zgradil nasipe ter nagrmadil orjaške skale v obzidje z zobci in strelnimi linami; tako je gora postala nedostopna trdnjava. Pa tudi to je prešlo, zidovi so se razvalili, ljudje preminili. Rubigo je sanjal, sam in zapuščen. Potem so z daljnih obal semkaj prišli pobožni bratje brez orožja. Kraj jim je ugajal. Med molitvami in psalmi so iz razvalin sezidali cerkev in samostan, nanju pa zasadili zveličavno znamenje križa, da se je videl daleč naokoli. Iztrebili so gozd, prepodili pošasti in divje zveri. Pod njihovimi pridnimi in veščimi rokami so zazeleneli travniki, začele roditi njive. Pobožni menihi so nasadili prenekatero koristno zel, kakor so se tega naučili v svoji daljni domovini.

Tako je v Rubigu nastala benediktinska opatija. Stoletja so šla mimo in črnim kutam so sledile rjave, naselili so se frančiškani. Pobožno kakor njihovi predniki, so tudi ti krčili gozdove ter sejali in sadili sadeže, kakršni so koristili telesu in duši divjih Škipetarov.

Spet so bežala stoletja, dokler ni napočila črna ura, ko je ves ta božji mir in delo pridnih rok zadela nesreča in razdejanje. Pridrle so turške tolpe, ropale, morale, požigale in kmalu so od tihega Rubiga ostale le še groblje. Cerkvi pa se kakor po čudežu ni zgodilo nič. Spet so šla v večnost štiri stoletja in spet se je naselil menih, ki žurno dela in se trudi, da bi iz razvalin priklical novo življenje.

Pogumnemu možu je ime pater Anastazij. Izboljšal je cerkev, sezidal majhen samostan, bivališče služabništvu in hleve, vse pa obdal z zidom, da varuje nove stavbe, le na severu in jugu ima visoka vrata.

Na ta dvor in sicer skozi severna vrata je stopil lovec s svojim spremeljvalcem. Prekoračil ga je in se obrnil k njegovemu južnemu koncu, kjer se je pater Anastazij najraje mudil. Res je tudi zdaj sedel ob surovi stesani mizici pri zadnji steni cerkve. Pred patrom na mizici je stala skodela črne kave, doza tobaka in daljnogled.

Pater Anastazij je videl oba prišleca, opazil je tudi lovski plen in pozdravil ju prijazno:

»No, pater Mavricij, si imel na lovu srečo?«

»Da, ustrelil sem samca, samica jo bo najbrž sama odkurila in tako bomo nadloge rešeni, naše kure pa bodo mogle mirno rasti in se množiti.«

Z očmi strokovnjaka si je pater Anastazij ogledoval ptico.

»Pri moji veri, dober strel! In spet s kroglo! Da, taki ste Tirolci! Bog blagoslovi tvojo roko in tvoje oči!«

Stari menih je pomignil slugi in ta je prinesel še en stol. Pater Mavricij se je usedel in si začel iz ponudene, umetno okrašene srebrne doze svaljkati cigareto.

Kako čudno različna sta bila moža, skupaj sedeča ob revni mizici! Oba duhovnika, oba v halji istega reda, pa si vendar nič podobna po starosti, zunanjosti in značaju.

Rubiški župnik pater Anastazij je bil močan in spoštovanje vzbujajoč mož kljub svojim sedemdesetim letom, katere so razodevali njegovi beli lasje, lijoči v skromnih kodrih izpod rdečega fesa, in tršati, kratko pristriženi brki, prav tako beli; v ostalem pa se je zdelo, da so se leta mogočni postavi plaho umikala, kakor bi se jim zdelo grešno, da bi razjedala tako kleno možato osebo. Naravne postave mu niso uklonila niti za palec, ne ugasnila ognja temnih oči, ne strla moči njegovemu glasu. Postava, pogled in glas so menda patra določili, da vlada, da poveljuje, in kar je še več: pater res vlada in poveljuje, in to med narodom, čigar ponos je prišel v pregovor, čigar čut za čast je pre-

tiran, da, že kar bolesten; in to celo v rodu, ki velja med vsemi rodovi Albanije kot najponosnejši in najbolj časti željan! Na takem mestu pa je potrebna vzvišena osebnost, ki ima nesporno veljavo; da more krotiti nepokornost, si priboriti ubogljivost in pri drugih uveljaviti svojo voljo.

Pater Anastazij je bil mož, ki si je znal priboriti pokorščino in veljavo. Dolga leta je bival med Kriezezi, dodobra se je seznanil s postavami, nazori, šegami in navadami rodu in tesno zrastle z njim. Poznal je vse te ljudi krasnega, odkritega ponosa in globoke srčne dobrote; samo na pravem kraju si jih moral znati prijeti, pa so ti iskreno sledili.

Poznal je skrivnost, da si jih je napravil voljne. Kolikokrat se je zgodilo, da so bile nasprotnne stranke pri razburkanih ljudskih zborovanjih različnega mnenja in se ostro prepirale, pater Anastazij pa je posegel vmes, z nekaj besedami zedinil nasprotno duhove ter s svojim nastopom uničil in razkrojil razpaljene strasti.

Največkrat je spregovoril samo nekaj besed, a pač takih, kakršne je znal poiskati samo on in so prepričale, dvigale, drobile.

»Jo, per ciel e per rreh!« »Ne, pri nebu in zemlji!«

»Po, per madhen Sot!« »Da, pri velikem Bogu!«

Kadar so zazvene le takele besede in jih je spregovoril z globokim, donečim, neuklonljivim glasom, so takoj vsi vedeli, kakšnega mnenja je župnik in da se mu ni mogoče upirati.

Drugič spet je njegov glas bodril, osrčeval, priganjal; eno samo besedo je izrekel, a ta je bila velika, pomenljiva, silna, glas pa je zagrmel s tako mogočno silo in spremljala ga je tako odločna kretnja, da je zgrabila vsakogar, za seboj potegnila še tolikšnega svojeglavca in mu nihče več ni ugovarjal.

»Ju burrat!« »Možje, junaki, silaki!«

Včasih pa je njegov glas tudi ostro sekal, se rogal in treskal:

»Per faciene sess!« »Naj vam počrni obraz!«

»T'hangsin dita sess!« »Naj vas požre črna (smrtna) ura!«

Vplivala pa nista na ljudi samo beseda in glas tega izrednega moža, ampak ves njegov nastop, njegova modrost, dolgoletna izkušnja in globoki čut pravičnosti, ki mu je že kar nezmotljivo kazal pot, da je zadel dobro in pravilno pot, v teh okoliščinah najboljšo. Vse to ga je delalo neomejenega vladarja v njegovem malem kraljestvu.

Kajpada je imel pater Anastazij še neko lastnost, ki bi o nji ne mogli reči, je li bila krepost ali napaka.

Bivši generalni lektor, ki je v svoji mladosti na neki rimski stolici predaval cerkveno pravo, je v štiridesetih letih bivanja med Albanci sam postal precej Albanec. Kako je znal grmeti zoper sodobno, propadajočo kulturo Evrope, zoper noroponosno vedo, zoper iztirjeno umetnost, zoper vsakovrstne socialne nerednosti, zlasti pa zoper neznosno polovičarstvo in žalostno neznačajnost tako zvanega napredka! S patrom Mavricijem je o teh stvareh pogosto govoril, jih ostro in zgovorno obsojal, potem pa dostavljal:

»Semkaj v Albanijo bi morali priti vaši izobraževalci, od enostranskih in v malenkosti zavrtanih vseučiliških profesorjev pa do žalostnih in domišljavih vzgojiteljev, ki se v škodo človeškega rodu šopirijo po ljudskih šolah! Semkaj v Albanijo bi morali vsi vaši ljudski hujskači in osrčevalci, vaši anarhisti, komunisti in socialisti, vaši umetniki in obrtniki, meščani in kmetje, vsi nezadovoljni elementi, veliki in mali! Tukaj pri tem preprostem, nepokvarjenem narodu, pri ljudeh, katere zmerjajo s polbarbari, naj bi se naučili, da temelji sreča poedinca in blaginja narodov samo na zadovoljnem uboštvu, preprostih užitkih in ponižnem zaupanju v Boga. Tukaj v Albaniji bi vsi ti našli pristno visoko šolo življenja.«

Dasi je imel dobri župnik v devet in devetdesetih primerih prav, se je pa pri stotem le zgodilo, da je zagovarjal kako napačno naziranje, in tedaj se je med starim borcem in njegovim mladim tovarišem razvila zelo prijeteljska, a zato nič manj srdita borba.

Tudi mladi pater Mavricij ni bil Albanec. Rodil se je in zrastel v tujini, izšolal se na mnogih velikih središčih duhovnega življenja. Ko je zapuščal domovino, si je vzel za brašno v življenje in v samoto albanskih gorá kleno znanje in mladostno navdušenje za vse veliko in plemenito, bogate vzore. Udarci zagrizenega soborca so mu sicer mnoge teh vzorov hudo razmajali ali jih celo zdrobili, zato je vsaj ostanek branil odločno in spretno. To pa ni bila lahka naloga, kajti po eni strani ga je njegov nasprotnik prekašal z obilno, zrelo izkušnjo, z mirom in bistrostjo, po drugi pa je moral pater Mavricij pri vseh takih spopadih govoriti albanski, kar mu pa še ni šlo gladko; župnik, njegov predstojnik, je tako zahteval.

Včasih je bilo kar zabavno slišati in videti, kako sta se hudo neenaka borca spopadala. Stari je govoril počasi in zanesljivo, kakor da ponavlja dobro naučeno vlogo; zdelo se ti je, kakor da ga spet gledaš na katedru v Rimu, kjer predava svoje teze.

Mojstrsko je obvladoval albanščino, ki je krhek jezik in nima dosti izrazov za zgolj umske pojme. V njegovih ustih je postala mehak vosek, ki ga je po potrebi spreminjal in oblikoval, dokler ni svoje misli jasno izrazil. Pri tem je bil njegov bronasti obraz največkrat miren in nepremičen, le tu pa tam mu je okoli ustnih kotov zaigral zloben nasmešek in tedaj je moral biti pater Mavricij na straži, kajti pri takih prilikah so padali najhujši udarci.

Mladeč ga je poslušal, ne da bi kaj rekel, a oči so mu bliskale, lica rdela in na vsem njegovem držanju si videl, kako v njem vre in se kuha. Mišice na obrazu so mu utripale, čelo se je gubančilo, vse to pa je kazalo, kako živahno njegov duh zbira dokaze, s katerimi bo podprl svojo misel.

Kar se je naučil po šolah, kar si je nabral pri lastnem študiju, vse je vrgel na bojno polje, a največkrat z edinim uspehom, da je prej ali slej obtičal. Na cedilu ga je pustila albanščina, manjkalo mu je izrazov, zato se je še tako lep dokaz, še tako spretno pripravljen napad razbil — na čereh albanščine. Kadar pa je bila patru Mavriciju kaka misel prav posebno pri srcu, kadar je pater Anastazij napadel njegove najljubše vzore, tedaj je pozabil na odločno zapoved svojega predstojnika, tedaj se ni več zmenil za njegove svareče kretnje, ampak je nadaljeval v italijanščini, župnikovem materinem jeziku, in če mu je še ta odpovedala, pa kar v latinščini.

Čeprav sta pri takih besednih borbah bila hudo različnih misli, pa med njima vendar nikoli ni prišlo do kakšnega resnega spora, za kaj takega sta drug drugega preveč spoštovala, cenila in ljubila. Posebno mladi frančiškan je svojega častitljivega predstojnika ljubil že kar otroško. Če bi ta ljubezen sploh mogla še bolj zrasti, bi to bilo tedaj, ko bi pater Mavricij izvedel, da modri poznavalec ljudi pater Anastazij navdušenje in borbenost svojega mlajšega tovariša izrablja v ta namen, da bi se ta čim prej in čim temeljiteje seznanil s težkočami albanskega jezika.

To pot, ko je pater Mavricij ustrelil sokola, se nista prepirala, ampak mirno sedela ob mizici in kadila cigarete, dokler se nazadnje ni oglasil pater Anastazij.

»Jutri boš moral na dolgo pot. Ko si bil na lovu, je k meni prišla Lela in mi potožila, da je njen oče hudo zbolel. Pojdi pogledat! Sicer ne mislim, da bi bilo kaj nevarnega. Pred tremi dnevi so Kriezeci obhajali god svetega Gierga, ki je njihov patron, in starec je najbrž užil preveč dobrot. Zato je bolj potreben čedne količine ricinovega olja ko pa svetega olja.«

Mladi frančiškan je živel med Kriezezi šele nekaj mesecev in v Albaniji komaj dobro leto. Premalo je še poznal ljudi in njihove šege, zato župnika ni razumel, kaj je hotel reči.

»Kaj ima sveti Gierg in uživanje opraviti z boleznijo? In kaj zakrament z ricinovim oljem?«

»Čez nekaj mesecev kaj takega ne boš vprašal, za zdaj pa vedi, da so naši ljudje zelo ubožni. Le s težavo se borno preživljajo. Njihova hrana je nad vse preprosta. Koruzni kruh jim je skoraj edini živež. Zraven še perišče fižola, nasoljene kumare, tu pa tam malo sočivja, mleka in sira. Mesa ne uživajo skoraj nikoli. Samo ob največjih cerkvenih in rodovnih praznikih napravijo izjemo. Tedaj zakoljejo kako žival in strmeti moraš, kakšne silne množine mesa spravijo ti ljudje pod streho, ko so sicer tako zelo zmerni. Zato mislim, da si je tudi stari Dod privoščil to pot preveč dobrot in bi mu odvajalno sredstvo bilo potrebnejše ko zakrament za umirajoče. Pa tudi sicer ti te poti ne bo žal, saj komaj čakaš, da bi spoznal Albance, no in to pot boš prišel v hišo najbolj pristnega Skipetara, lahko se česa naučiš. Stari Dod je pravi Špartanec. Resen, robat, vase zaprt, ne ljubi besedičenja, še manj šale. Še nihče ga ni videl, da bi se zasmel. Odkar mu je umrla žena, je postal še bolj nedostopen in ljudem odmaknjen. Sicer pa mož, ki bi za pravičnost žrtvoval lastnega otroka. Njegov najstarejši sin Marko je natanko tak kakor oče, mrk, molčeč in prav nič družaben. Temu se toliko bolj čudiš, ker je še mlad. Ostala dva otroka sta bolj podobna materi, ki je bila nežna, zamišljene narave. Posebno hčerka Lela je pristna poljska cvetlica. Pridna, čista, pametna, v vsakem oziru izredna deklica. Najmlajši sin Nue je še otrok, nepopisan list; če se pa tudi on zrase z izročili hiše, smemo pričakovati, da bo postal značajan človek. V hiši živi tudi še stara ženska, ki je gospodarjeva sestra; o nji ne morem ničesar reči, ker jo premalo poznam.«

(Dalje sledi.)

DR. P. HILARIN FELDER O. M. CAP. — ATOM:

Frančiškanska znanost

Toda besedilo vodila, ki tu prihaja v poštev, po naših prejšnjih izvajanjih ne smemo izključno omejevati le na нравno vsebino pridige, čeprav dobesedno samo to omenja. Ono vključuje tudi praktično pridigo po sv. pismu in zato temu primerno zahteva tudi primerno znanje sv. pisma ali bogoslovja. Kakor pridige, tako se je namreč tudi bogoslovje med koncem 12. in začetkom 13. stoletja v prvi vrsti držalo praktične strani vsebine razodetja. Tako n. pr. piše slavní učenik in pridigar Peter Kantor (umrl 1198) v svoji »Skrajšani besedi« le »o graji posameznih napak in o priporočanju k čednosti in pravosti ter o vodstvu naših dejanj«. »Skrajšana beseda« pa ima biti nekaj povzetek bogoslovno-homiletične šole njenega prijatelja. V podobnem smislu se je moralo torej od leta 1223 zahtevati od minoritskih pridigarjev splošno znanje bogoslovja ali sv. pisma s svojo praktično uporabo za življenje.

V resnici poroča Tomaž iz Eklestona od bratov, ki so študirali od leta 1225 v Oxfordu pod Robertom Grosseteste: »Pod katerim so neizmerno napredovali v kratkem času tako v vprašanjih (bogoslovnih) kakor v bistrournnih moralnih naukih, primernih za pridiganje.« Ne smemo pa pod »bistrournnimi moralnimi nauki« in še manj pod (bogoslovnimi) »vprašanji« umevati nauka o pravosti. Čisto točno namreč vemo, da frančiškanski učenik Grosseteste ni postavil samo celotnega besedila sv. pisma za podlago svojim šolskim predavanjem, ampak je v veliki meri pritegnil tudi modroslovje in naravoslovne znanosti v svrhu temeljite in praktične eksegeze. Tudi slavni dominikan Janez

od sv. Egidija, vseučiliški profesor v Parizu, je istočasno imenovan kot najprijetnejši moralist« in prav tako slavijo njegovega sobrata magistra Riharda Fitzakra zaradi njegovih »krasnih moralnih« nauk. V obeh primerih hoče izraz poudariti: ti možje so znali zvezati globoko bogoslovje raziskavanja sv. pisma s srečno uporabo za življenje. Če torej pravimo, da so v Angliji minoriti bili med leti 1224 in 1236 prevzeti v pridigarsko službo z ozirom na bistroumne moralne nauke, ki so si jih v šoli prisvojili, pomeni to le: študirali so sv. pismo s stalnim poudarkom bogoslovne vsebine kakor tudi praktičnega uporabljanja za življenje in pridiganje. Tomaž iz Eklestona samega sebe v tem smislu razlaga, ko piše v predavanju »o prevzemanju pridigarske službe« takole: »Čeprav pa so si prvi angleški bratje skrbno prizadevali, da bi v vsem ohranili najvišjo preprostost in čistost vesti, so bili vendar v poslušanju božje postave in v govorniških vajah tako goreči, da se niso dali ostrašiti, da ne bi bosi v hudem mrazu ali globokem blatu dnevno obiskovali bogoslovne šole, čeprav so bile iste še tako oddaljene.«

Znastvena gorečnost in napredek gotovo nista bila v vseh provincijah tako velika, toda pri naravnost silovitem napredku, katerega je imel študij v frančiškanskih redovih 13. stoletja, se je povsod zelo hitro dvignila duhovna raven bratov, ki so bili določeni za pridigarsko službo.

Istočasno s študijem so se razvijale tudi redovne šole, kakor je to razvidno že iz pravkar povedanega. Do časa dokončne ureditve vodila so bili bratje navezani na zasebni študij. Kmalu pa so obiskovali ali izven svojih hiš ali pa v notranjosti istih bogoslovna predavanja. Prvi od sv. Frančiška imenovani učenik reda je bil Anton Padovanski. Redovni ustanovitelj ga je vsekakor še isto leto, v katerem je bilo spisano vodilo s papeževim pismom, poveril z učiteljsko nalogo. Da bi pokazal svoje spoštovanje pred učenikom bogoslovja, mu je zapisal pod naslov: »Bratu Antonu, mojemu škofu.« Na izredno spoštovanje svetnika pred učenjaki tudi drugače večkrat naletimo. Ob priliki njegovega potovanja na vzhod leta 1219 pripoveduje kronika Jordana iz Džana: »Ker je bil brat Peter (Katanei) učen in plemenit mož, ga je blaženi Frančišek v svoji vljudnosti vedno nazival 'gospod' (ne brat), da bi ga tako častil. In to medsebojno spoštovanje so ohranili tako onstran morja, kakor tudi v Italiji.« Najstarejši življenjepisec pristavlja, da je Frančišek že od prvega časa, ko so učenjaki vstopali v red, z njimi prav tako viteško ravnal in v njih znanost samo častil. Ko izraža svoje globoko spoštovanje do pridigarjev, poudarja, da učeniki bogoslovja zaslužijo še odličnejše spoštovanje. Še v svoji oporoki opominja brate, naj časte učениke svetega bogoslovja ter jih visoko čislajo kot take, ki nam dajejo duha in življenje. Frančišek je bil torej bogoslovnemu učiteljstvu iz najbolj notranjega prepričanja naklonjen.

F. Z.:

Cerkev odpovedala?

Verujemo v moč krščanstva, prepričani smo, da evangeljski nauki, ki jih oznanja Cerkev, lahko rešijo vsa vprašanja in ustvarijo na svetu mir in srečo v tisti meri, ki je v dolini solz možna. Ne dvomimo nad božjo previdnostjo, ki dopušča včasih velike in težke preizkušnje in tepe narode s šibo pravičnosti, ker so zapustili pot, ki je po božji volji, obrnili hrbet božjemu nauku, si ustvarili moralo, pri kateri božje in cerkvene zapovedi nimajo nobene besede, morálo, ki sploh morála ni, ker dovoljuje človeku vse, kar ugaja po izvirnem grehu k slabemu nagnjeni naravi. Mólimo in prosimo Boga, da bi nam bila težka preizkušnja v duševno korist in v napredek v duhovnem življenju, a vendar se nas včasih polasčajo dvomi nad božjo pravičnostjo in božjo dobroto, ki dopušča

toliko zlo, ki ne prepreči sramotenja svojega veličanstva, ki mirno gleda, da zmaguje laž, da vlada krivica in gospoduje moč teme. Ob takih mislih se nam nehote zbudi vprašanje: ali je Cerkev res odpovedala? Ali res nima več v sebi tiste notranje moči, s katero je v prvih stoletjih premagovala poganstvo? Ali res ni več sodobna? Nikar si ne zakrivajmo teh vprašanj, ki s silo vstajajo v nas. Sv. Duh naj nam pomaga, da bomo nanje pravilno odgovorili in spoznali, da vstajajo v nas dvomi, ker nam je nauk o trpljenju zopr, posebno ako zadene nas same, in ker je v nas premalo Kristusovega duha.

»Cerkev je odpovedala, je nesposobna, da reši probleme, ki jih je od velike francoske revolucije vedno več. Prav za prav je Cerkev nesodobna, s svojimi zastarelimi nazori spada kvečjemu v muzej.« Take in podobne ugovore slišimo vsak dan in kar priznajmo, da včasih — če ne glasno, pa vsaj tiho — sami podlegamo tej napačni moderni miselnosti.

Ali je Cerkev res odpovedala? Svet pravi, da je. Mi pa se vprašajmo: v čem je odpovedala? Ali več ne uči tistih nauk, ki jih je učil Kristus in so zapisani v evangeliju ter ohranjeni v tradiciji? Ali ne deluje v Cerkvi isti Sv. Duh kakor v prvih stoletjih? Morda Cerkev več ne nudi kristjanu za nravno in pošteno življenje tistih notranjih moči, katere ji je dal Kristus? Ali je usahnil oni živi studentec, katerega je Kristus omenil v pogovoru s Samarijanko? Ali danes Cerkev več ne deli sv. zakramentov, iz katerih izvira morje milosti? Premislimo ta vprašanja, odprimo zadnjo izdajo katekizma, preberimo najnovejši prevod sv. pisma, preglejmo okrožnice papežev zadnjih desetletij, vzemimo v roke verske časopise in revije. Mislimo na tiste kristjane in duhovnike, ki gredo raje v pregnanstvo in v ječo, ki raje sprejmejo nase največje poniževanje in trpljenje, kakor da bi se odpovedali krščanstvu in zapustili Cerkev. Od kod dobivajo moči, od kod opore in poguma, ako ne od milosti, ki potekajo iz vere in življenja po božjem nauku, ki ga uči Cerkev. Cerkev nudi tistim, ki živijo po njenem nauku, v najtežjih preizkušnjah dovolj moči in poguma za vztrajnost. To je nepobiten dokaz, da Cerkev nikakor ni odpovedala.

Morda bo kdo rekel: Dobro, ako Bog tepe tiste, ki so ga zavrgli, je razumljivo. Zakaj pa moramo trpeti tudi nedolžni? Nedolžni? Najprej se vprašajmo. ali smo res nedolžni? Ali nismo tudi mi zaslužili trpljenje, ali nismo tudi mi s svojim življenjem klicali nase jezo pravičnega Boga? Kako je bilo pri nas zadnja desetletja z izpolnjevanjem božjih in cerkvenih zapovedi? Nedeljska služba božja, počitek ob nedeljah in praznikih, zmernost v pijači, preklinjevanje, ljubezen do bližnjega, zakonsko življenje, pokorščina Cerkvi, z eno besedo: ali smo bili katoličani še katoličani? Ali ni morda tudi v naše vrste udaril val sodobne miselnosti, ki je poganska in odtujena Bogu? Niso morda naša imena zapisana samo v krstni knjigi, ni jih pa v knjigi življenja? Cerkev ni odpovedala, odpovedali smo kvečjemu katoličani; pa ne zato, ker smo katoličani, temveč zato, ker katoliško ne živimo; nismo odpovedali, ker smo udje Cerkve, temveč zato, ker Cerkve nismo poslušali. Komur se zdi ta trditev pretrda, je znamenje, da mu ni zaboljšanje. Tak noče s svojo notranjo spreobrnitvijo in z odpovedjo sodobnemu poganskemu mišljenju in čustvovanju pomagati in sodelovati pri zgraditvi boljše bodočnosti.

Vsega zla in trpljenja pa ne bo nihče odpravil. Katoličani vemo, da živimo v pregnanstvu, da je ta svet dolina solz, kjer delamo pokoro za svoje grehe in grehe svojih prednikov. Katoličani verujemo, da je trpljenje božja preizkušnja in da se z voljnim prenašanjem trpljenja najbolj bližamo svojemu vzoru Jezusu Kristusu. Katoličani se zavedamo, da je zlo na svetu »mysterium iniquitatis« (skrivnost hudobije; 2 Tes 2, 7), ki jo bomo popolnoma razumeli šele v večnosti. Krščanstvo je vera križa in vojskujoča Cerkev bo vedno hodila po poti križa. To ji bo tudi najboljši dokaz, da je Kristusova in da se ni izneverila svojemu poslanstvu.

Božična noč

Božja služba ponoči. Polnočnica, to je poezija in privlačna sila božiča. Polnočnica je nekaj izrednega. V stari cerkvi je bilo to nekaj navadnega. Noč ni samo za spanje, temveč tudi za molitev in za službo božjo. Vigilijs ali nočna straža, to je bila nočna molitev stare cerkve. Se danes je postavljena molitev brevirja na noč. Nekateri redovniki še danes opolnoči vstajajo in molijo, oziroma pojo dnevnice iz brevirja sredi noči. To delajo v imenu cerkve. Toda za ljudstvo je ostala nočna služba božja edino za božič. Zato se ljudje v tolikih množicah zgrinjajo k polnočnici.

Božični dan je odlikovan s trojno evharistično daritvijo. Trojna daritev ima svoj začetek v Jeruzalemu. Ponoči so se zbrali verniki v betlehemiški votlini rojstva Jezusovega. Rojstvo Zveličarjevo so počastili s sv. mašo. Po končani službi božji so se vrnili v Jeruzalem, kamor so dospeli ob jutranjih urah. Kaj je bilo bolj primerno, kakor da so ob uri vstajanja šli v cerkev vstajenja Kristusovega, da slave božič s pastirji — tu je bila druga sv. maša. Ob polnem dnevu pa so se zbrali v glavni cerkvi k slovesni službi božji. Tako je nastala navada trojne sv. maše na božični dan. To so začeli v Rimu posnemati: opolnoči je bila prva sv. maša — polnočnica pri jasliah v cerkvi Marije Večje. Drugo sveto mašo so imeli v rimski cerkvi vstajenja in tretjo sv. mašo so opravili v glavni cerkvi sv. Petra. Iz Rima se je ta pomenljiva navada prenesla v vso zapadno cerkev in še danes smejo duhovniki rimske zapadne cerkve na božični dan opraviti vsak po tri sv. maše.

Odpustki sv. rožnega venca

Sv. rožni venec je najbolj priljubljena in najbolj razširjena molitev našega preprostejšega in izobraženega človeka. Prav je, da vam, dragi bralci Cvetja, včasih razložimo, katerih odpustkov smo deležni, ako molimo sv. rožni venec.

Predvsem je treba paziti in vedeti, da so odpustki svetega rožnega venca navezani na blagoslov rožnega venca ali moleka. Razločujemo pa tri vrste teh blagoslovov.

1. Sv. rožni venci se blagoslavljaajo na čast sv. Brigiti. Sv. Brigita je bila tretjerednica, ki je umrla l. 1373. Kdor ima blagoslovljen rožni venec njej na čast in ga moli, lahko dobi za vsako »vero«, za vsak očenaš in za vsako zdravamarijo 100 dni odpustka. Vedeti je treba še to, da je pri tem rožnem vencu predpisana samo ustna molitev in ni treba premišljevat rožnenskih skrivnosti.

2. Druga vrsta rožnih vencev je dominikanski rožni venec. Tu je na vsako jagodo 100 dni odpustka, toda razlika je v tem, da je za dobitve tega odpustka predpisano premišljevanje rožnenskih skrivnosti.

3. Rožne vence blagoslavljaamo tudi na tako zvane križarske odpustke. Tu je pri vsakem očenašu in pri vsaki zdravamariji 500 dni odpustka, tudi če ne zmoliš vsega rožnega venca. Tudi tu zadostuje samo ustna molitev brez premišljevanja rožnenskih skrivnosti.

Če je rožni venec blagoslovljen na dominikanske in na križarske odpustke, je za vsako jagodo 600 dni odpustka, samo da moraš zmoliti ves rožni venec.

4. Tretjeredniki pa imate še tako zvani serafinski sv. rožni venec sedmerih veselj Marijinih. Kadar koli molite ta rožni venec, ste pa vedno deležni popolnega odpustka. Pri serafinskem rožnem vencu je treba pomniti, da ni predpisan blagoslovljen molek. Lahko ga molite na navaden rožni venec, ali na prste ali kakor koli. Predpisano pa je tudi premišljevanje.

Popolni odpustek za navadni rožni venec pa se dobi, ako se moli v cerkvi, kjer je shranjeno presv. Rešnjje Telo.

Pomniti je dobro tudi tole: Ako imaš blagoslovljen rožni venec in ga nosiš pri sebi, pa četudi ga ne moliš, si vsak dan deležen nepopolnega odpustka 100 let in 100 kvadranten. In še to: Ako pri sv. rožnem vencu na koncu vsake zdravamarije pobožno izgovoriš ime Jezus, si lahko deležen še posebej za vsak tak izgovor 5 let in 5 kvadranten nepopolnega odpustka.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Dvajsetletnica tretjega reda ljubljanskih bogoslovcev.

Začetek tretjeredniškega gibanja ljubljanskih bogoslovcev sega nekako v dobo leta 1921; v dobo, ko so človeške strasti tako pohotno razkazovale sadove velike svetovne morije. Da bi postavili kot protiutež nevarnim, sproščenim nagonom ljudskih množic duha zatajevanja, nasproti golemu uživanju duha spokornosti in odpovedi, so se bogoslovci, bodoči pastirji duš, zatekli v šolo k sv. Frančišku Asiškemu.

Svetnik, ki je živel v podobnih razmerah, jim je povedal, da je tretji red kljub svoji starosti po svojih idejah še vedno nov in sodoben. Spoznali so, da je tretji red, ki tudi duhovnike vodi bliže k Bogu, skrita pa veličastna ustanova, katere se mora goreč dušni pastir nujno oprijeti, če hoče s primerno majhnimi sredstvi doseči velike uspehe v svojem dušnopastirskem delu.

Da je tretji red zaživel v semenišču, je bil poleg zunanjih razmer prav gotovo velik vzrok jubilejno obhajanje 700 letnice ustanovitve tretjega reda. Ze 20. januarja 1921 je bilo navzočih 25 bogoslovcev pri predavanju: »Kaj menijo papeži o tretjem redu in kako izboljšati stanje tretjega reda na Slovenskem«, ki ga je imel pri oo. frančiškanih p. Odilo. Prvotna iskrica pa je šinila v plamen ustanovitve tretjega reda v semenišču zlasti po slavnostnem zborovanju v proslavo 700 letnice, ki ga je priredilo naša družba za bogoslovce »Društvo sv. Bonaventure frančiškanskih bogoslovcev«. Po tem zborovanju so odpadli še zadnji pomisleki in sklenjeno je bilo, da se bogoslovci tretjeredniki pridružijo ljubljanski skupščini.

Frančiškova misel je vžigala srca mladih bogoslovcev in pridobila 37 kandidatov za prvi sprejem, ki se je slovesno obhajal v semeniški kapeli 15. januarja 1922. Led je bil prebit in mirna ladja je plula v bodočnost v žrtvah in odpovedih ob pljuskanju valov raznih predsodkov. Mnogim bogoslovcem je bila varno zavetje. Pa tudi izučila jih je, da so znali krmariti pod Frančiškovo zastavo, ko so stopili iz samega zavetja semeniških zidov življenju v naročje. Odsli so v pastirsko službo s trdnim pre-

ričanjem, da je tretji red strnjena vrsta neustrašenih bojevnikov, ki pomagajo sveti Cerkvi, da vrši nalogo, katero ji je zapustil njen božji Ustanovitelj.

Lepo je rastel tretji red, izpolnjeval je svoje društvene dolžnosti in se krepil ob studenih tretjeredniških molitvah in odpustkih. Prišlo pa je leto 1929... Bujna rast skritega tretjeredniškega življenja je nenadoma zamrla. Nastopila je nekaka kriza. Prvotno navdušenje je polagoma zamiralo, dokler ni popolnoma zamrlo in spalo 10 let.

Prišlo je pa leto 1939., leto prebujenja, doba novega življenja tretjega reda v semenišču. Novi odbor, ki si je nadel nalogo, da obnovi ugled tretjega reda, ki ga je nekdaj imel v semenišču, je v polni meri dosegel svoj namen. Razpršili so se kmalu napačni predsodki in tretji red je znova poživljen tiho zadihal. Po tretjem redu se je pomnožilo molitveno življenje v semenišču in duh odpovedi in spokornosti, ki je prav v današnjih dneh tako potreben, je zajel vse tretjerednike. Cela armada bogoslovcev, 43 po številu, je 30. aprila 1939 oblekla spokorno tretjeredniško oblačilo. Niso pa ostali sami; kljub temu, da jih je letos lepo število odšlo na dušnopastirsko delo, je trenutno v semeniškem tretjem redu 44 članov in 22 novincev.

Bežen pregled delovanja tretjega reda ljubljanskih bogoslovcev skozi dobo 20 let nam pokaže, kako močno vpliva na bogoslovce same, pa tudi pozneje kako veliko sadov prinese duhovnik-tretjerednik v vinogradu Gospodovem.

Naj bi sv. Frančišek izprosil nam tretjerednikom, bogoslovcem in duhovnikom, ob tej lepi slovesnosti 20 letnice, da bi se nazvali prav v tej uri obiskanja — mimohoda Gospodovega — njegovega duha in ga vcepili dragemu, tako trpinčenemu slovenskemu narodu. — Kozina Vladimir, t. č. tajnik.

Ljubljana. Na dan sv. Elizabete je imela naša skupščina praznik, ki ne bo kmalu pozabljen. Z vso slovesnostjo je bila izvršena svečanost zlatih obljub naših tretjerednikov. Redovna cerkev je bila okrašena kot za največje praznike. Priprave za slovesnost so se že dolgo prej vršile z vso bratsko in sestrsko skrbjo. Za to priliko smo povabili našega prevzvišenega nadpastirja g. škofa dr. Gregorija Rožmana. Malo pred sedmo uro jutraj smo ga sprejeli. Ob sedmih se je začel pomikati iz tretjeredne dvorane na samostanski porti zanimiv spreved naših jubilarantov. Bilo jih je okrog sto. Počasi in

dostojanstveno so prihajali pred razsvetljeni veliki oltar ter so se razvrstili na pripravljene sedeže. Na koncu spreveda je stopal prevzvišeni v svojem bogatem ornatu.

Začel se je ganljiv obred zlatih obljub. Vsa skupščina je najprej mogočno zapela »O pridi Stvarnik Sveti Duh«. Nato so jubilanți prevzvišenega prosili, da bi smeli praznovati zlati redovni jubilej. Radi bi se zahvalili Bogu za milost, da jih je poklical v red, in ga prosili, da bi jim nekoč naklonil večni jubilej.

Prevzvišeni je imel nato na jubilate pomenljiv nagovor, ki ga bo Cvetje prineslo v prihodnji številki. Po končanem nagovoru in kratki molitvi so jubilanți prosili, da bi smeli ponoviti redovne obljube, kar se je izvršilo resno in dostojanstveno. Pretreslo nas je vse, ko so stari, dobri jubilanți molili: »Žal nam je, da smo prestopali sveto vodilo in zato radi sprejmemo kako pokoro. Gospodu se zahvaljujemo za vse milosti in dobrote, ki smo jih v teh petdesetih letih prejeli, kakor tudi za milost svetih obljub.«

Potem je sledilo odlikovanje jubilentov. Vsak je prejel venec, ki ga je dal Gospod svojim zvestim za jubilej. Dobili so palico, podporo v starosti, da bodo z njo hodili neutrudno po poti zapovedi in svetega vodila, da bodo gotovo dospeli v nebeško domovino. Potem jim je bila dana luč, ki si bodo z njo svetili in odganjali dela teme. Nazadnje so bili jubilanți odlikovani s križem, ki naj jim bo v življenju luč, ob smrti pa nebeški ključ, da ostanejo zvesti Kristusu Križanemu do konca.

Sledila je sveta maša, ki jo je opravil prevzvišeni. Med sv. mašo so vsi jubilanți prejeli skupno sv. obhajilo. Petje med sveto mašo so oskrbeli dijaki, veliki Frančiškovi križarji.

Po slovesnosti je šel ves sprevod jubilentov po Frančiškanski ulici v obednico serafinskega konvikta, kjer jim je tretjeredna skupščina pripravila skromno okrep-

čilo, veliki križarji pa so jubilate zopet razveselili z nekaj pesmicami.

V konviktu je jubilate počastil s svojim obiskom prevzvišeni g. škof, ki jim je razdelil spominske jubilejne podobice.

Stari jubilanți so bili vse slovesnosti veseli kot majhni otroci. Nikdar pa ne bodo pozabili, da jih je za jubilej tako zelo počastil ljubljanski škof.

Najstarejši jubilant je bil g. Andrej Šef, ki je prekoračil že 92. leto in je v tretjem redu že 75 let in je torej obhajal svoj železni jubilej.

Železni tretjeredni jubilant
Andrej Šef.

Kot blisk

Dne 15. marca 1820 je umrl na Dunaju redovnik — svetnik Klemen Marija Hofbauer. Poln je bil dobrih del, spoštovan po vsej srednji Evropi. Sledeči dogodek nam je zapisal eden od onih, ki so bili takrat navzoči:

Pri dobrem patru-apostolu je bilo zbranih mnogo dijakov. Prostorna soba je bila do zadnjega kotička napolnjena. Mladi ljudje so se krepčali s kruhom in sadjem, obenem pa se je pletel med njimi živahen razgovor. Za izprembo je včasih kateri izmed dijakov bral iz kake poučne knjige. Z mojstrsko spretnostjo pa je znal svetniški vzgojitelj mladine obrniti pogovor od časnih zadev na večne. Vzvišene misli o Bogu, o večnosti so se zaiskrile nepričakovano.

Medtem pa so se zbrali nad mestom temni oblaki. Kot bi nastajala noč, se je zdelo. Pa mlada študentska družba se za to kar nič ne zmeni. Njih misli so bile vse zaposlene pri zanimivih pogovorih. Nenadoma pa se zabliška. Grom zabuči, da se vse strese.

Preplašenost odseva iz vseh mladih oči navzočih dijakov. Vsi so bledi in v strahu strme skozi okno. Le pater Klemen je miren kot prej in slovesno pripomni: »Kakor gre blisk od vzhoda in se posveti do zahoda, tako bo tudi prihod Sinu človekovega.«

Počasi in dostojanstveno je izgovoril te besede. Potem pa je še pristavil: »To bo ob naši smrtni uri. Takrat bo šlo mimo naše duše vse naše življenje kot blisk. Luč, ki bomo v njeni svetlobi videli vsa svoja dela, ta luč bo popolnoma drugačna kot je električna luč bliska — ta luč bo luč večnosti.«

Mladi obrazi so resno in zamišljeno strmeli za odhajajočimi oblaki. Besede o življenju in o večnosti so zarezale globoko sled v dovzetne mlade duše.

IZ MOJE

CELICE

Brr, le kaj si dvomil...

Tisti večer, pa kaj bi podrobneje opisoval, sem prišel v svojo celico zelo vznemirjen. Niti luči še nisem prižgal, že je bil pri meni Placid.

»Ti, jaz pravim da bo...«

»Ah, daj no mir.«

»Pa saj smo se dobro pripravili...«

»Ampak manjka, veš, bratec, manjka...«

»Manjka, tebi manjka, boš videl no...«

»Pst...«

Po hodniku že gre p. magister! Komaj se zaprla vrata njegove celice, že je prišel p. Pavlin. »Ste vsi pripravljeni?«

»Dva sva že. Drugi so v zgornji sobi.«

»In p. magister?«

»Je že v sobi.«

»Torej kakor sem rekel, pazljivo, z navdušenjem...«

»Vaše nauke znam že na pamet...«

A p. Pavlin ni verjel. Ko smo že stali pred vrati p. magistra, nas je še vedno opozarjal. »In tam, glejte, za tisto četrtinko je pika...«

Že smo zapeli. V svoji zmedenosti sem držal note narobe.

Po prvi pesmi mi je Placid tako mimogrede šepnil: »Pa le gre, kaj...«

»Čakaj, ni še konec...«

»Brr...«

Tudi ostali dve pesmi smo srečno končali, kar verjeti nisem mogel.

P. magister se je prišel zahvaliti. Gotovo ni pričakoval tako mogočne podoknice za svoj god. Pa vseh petnajst klerikov se je hitro razletelo in poskrilo v svojih celicah.

Jaz sem takoj tekel v našo kolegijsko kapelo, da bi pogledal, če nova večna lučka pred Najsvetejšim, ki ga imamo zopet v svoji sredi, vrši naloženo dolžnost. Vse v redu!

V celici pa naletim zopet na Placida. Sedel je na moji postelji in mi hudomušno mežiknil: »Le kaj si dvomil...«

»Saj veš, začetniki smo šele...«

P. magister je gotovo vesel; no, pa vsaj enkrat v letu mu le lahko naredimo veselje. Zlasti letos, ko nam je priskrbel mesečno duhovno obnovo... in veš, silencij je zdajle, lahko noč...«

Pa preden sem mu mogel kaj reči, je bil že v svoji celici.

In ko sem bil že v postelji, se mi je še vedno zdelo, da slišim njegov smeh: »Brr, le kaj si dvomil...«

Naši jubileji:

P. Angelik dr. Tominec bo na Novega leta praznik dopolnil svoje petdeseto leto. Njegov tek življenja je bil že popisan v Cvetju za njegovo srebrno mašo. Njegova želja je bila, da bi se ga za ta jubilej nič ne spominjali. Pa če se ga kdo spominja, se ga mora s hvaležnostjo spominjati Cvetje

in slovenski tretji red, saj je bil Cvetju dolga leta urednik in tretjemu redu je ustanovil zavarovalni odsek Pax et bonum. Upamo in Boga prosimo, da bi imeli priložnost čestitati p. definitorju Angeliku še k nadaljnjim jubilejem.

P. Bernardin Mlakar — sedemdesetletnik. Pri Materi božji na Trsatu bo obhajal 18. januarja svoj sedemdeseti rojstni dan kamniški gvardijan pater Bernardin Mlakar. Rojen je bil na Dravskem polju pri Sv. Lovrencu pod znano Ptujsko goro.

Kot 20 letni fant je stopil v frančiškanski red in je leta 1896 zapel svojo prvo glorio. Vse svoje duhovniško življenje je posvetil vzgoji mladine. Eno leto je bil učitelj na privatni ljudski šoli v Nazarjih v prelepi Savinjski dolini. Že takoj drugo leto pa so ga poklicali v Gorico na prijazno Kostanjevico, kjer je na samostanski gimnaziji poučeval mlade klerike. Če bi ne bilo prve svetovne vojne, gotovo bi bil še zdaj na Kostanjevici, od katere se je s toliko boleščjo ločil. Gimnazija je bila takrat prestavljena v Kamnik in naš jubilar je šel z njo. Tu je dobila naša gimnazija pravico javnosti in pater Bernardin je bil profesor na njej. Pred leti smo to gimnazijo opustili in p. Bernardin se je ločil od mladine. Postal je samostanski predstojnik. To službo je ljubeznivo in vsem v zadovoljnost vršil s malimi presledki gotovo 15 let. Mlajši patri se pater Bernardina spominjamo z največjim veseljem in s sinovsko hvaležnostjo. Občudovali smo njegovo globoko in vsestransko znanje in ogrevali smo se ob ognju njegove tople ljubezni do domovine.

V Kamniku je zapustil trajne spomine v svojem delu. Napravil je nove orgle in poslikati je dal samostansko cerkev. Imel je tudi spretno pero in je včasih mnogo pisal v naše Cvetje. Večkrat je bil tudi izvoljen za provincialnega definitorja. Četudi ima že sedem križev, je še vedno telesno in duševno čil. K lepemu jubileju mu vsi iskreno čestitamo, zlasti pa njegovi hvaležni učenci s provincije. P. gvardijan Bernardin, Bog Vas živi in na skorajšnje veselo svidenje v domovini!

P. Stanislav Marija dr. Aljančič. Kdo bi si mislil, da je tudi že on začel obhajati jubileje? Pa je resnica. Krstna knjiga v Trebnjem nam pove, da je bil tam rojen in krščen 12. jan. 1892 Ernest Aljančič. To je naš oče Stanko. To ime je dobil, ko je po svetovni vojni stopil v frančiškanski red.

Zamenjal je vojaško suknjo z redovno haljo 6. marca 1919. V mašnika je bil posvečen 29. junija 1922. Po končanih bogoslovnih študijah na ljubljanski teološki fakulteti je šel izpopolnjevati svoje znanje v Rim, kjer je napravil doktorat. Nekaj let je bil v vzhodnem obredu. Nato se je vrnil v provincijo in je deloval v raznih samostanih. Zdaj opravlja v Ljubljani službo provincialnega prokuratorja in kot tak se bo 12. januarja srečal z očetom Abrahamom. Iskrene čestitke tudi njemu!

25 letnica potresa v Brežicah. Na praznik sv. Frančiška Saleškega, 29. januarja, bo preteklo 25 let, kar je mesto Brežice ob Savi presenetil strahovit potres. Skoraj vse mesto je bilo na mah v ruševinah. Skoraj popolnoma je bil takrat porušen stari frančiškanski samostan in zelo je bila poškodovana samostanska cerkev. Cerkev je bila temeljito popravljena ter povečana, samostan pa je bil od temeljev znova pozidan. Stari samostan, ki je služil 250 let svojemu namenu, je stal čisto ob glavni cesti, novi samostan je pomaknjen precej daleč na vrt. Trenutno cerkev in samostan ne služita več svojemu namenu. — Od redovnikov, ki so bili v samostanu ob času potresa, živita še samo dva, in sicer tedanji brežiški gvardijan p. Ananija Vračko, ki se zdaj kot zlatotomahnik nahaja v Ljubljani; drugi še živeti redovnik pa je p. Salezij Glavnik, ki je bil takrat edini novinec in je zdaj kot magister klerikov novinec in je zdaj kot nastavljen v Novem mestu. Na letošnji godovni dan se bo gotovo spominjal svojega prvega redovnega godu ob potresu v Brežicah.

25 letnica smrti. V Novem mestu se bo 10. januarja spominjali pokojnega pater Gotharda Podgorška, ki je na ta dan pred 25 leti umrl v novomeškem frančiškanskem samostanu. Bil je spreten učitelj ljudske šole, ki so jo dolga stoletja upravljali frančiškani, več let pa je bil tudi ljubezniv predstojnik samostanske družini. Novomeščani se ga bodo še dobro spominjali in za 25 letnico smrti zmolili za njega kak očenaš.

P. Frančišek Ačko, ki je bil do zadnjih dogodkov nastavljen v Kamniku, je meseca novembra odšel v Rim, da tam dovrši svoje glasbene študije. Sprejet je bil na visoko cerkveno glasbeno šolo »Scuola Pontificia«. Kot nadarjen in izvežban muzik je bil sprejet brez obligatnega sprejemnega izpita v zadnji, peti letnik kompozicije. Izpitni komisiji je namreč predložil »Ouverturo« za orkester in pa »Missa solemnis« za soli, zbor in orkester. P. Francetu iskreno čestitamo in z veseljem čakamo prilike, ko mu bomo lahko čestitali, da je odlično dovršil papeško glasbeno šolo. To bo takrat, ko se bo vrnil v Ljubljano kot »Doctor musicae«.

T Franciškova mladina T

Višja skupina ZVFK iz Ljubljane.

V oktobru smo imeli občni zbor. Stari odbor se je poslovil od nas z genljivimi govorci. Izvoljen je bil nov odbor, ki se je takoj lotil posla. Sestanki, petje, šah, literarni in dramski krožek, vse se giblje z novimi močmi. K številnim krožkom se je priključil še eden: krožek dostojnosti. Ko bi videli, kako že deluje! Za vsako grdo besedo ali psovko — 20 cent. Šele zdaj smo videli, kako se je udomačila ta grda razvada med nami. Fantje so disciplinirani in v redu plačujejo globe. Nekaj izjem je le. Sicer so pa že včasih rekli, da izjema potrjuje pravilo. V novembru smo na novo uredili knjižnico. Letos smo dobili šahisti iz prijaznosti g. p. gvardijana novo sobo v konviktu. Takoj smo začeli s turnirjem, ki se nadaljuje vsako soboto. Gre za naslov križarskega prvaka in borba je huda. Naš zbor tudi ni utihnil. Še vedno pridno poje. Zdaj vadimo božične pesmi. Pozneje se bomo pa spravili na latinsko mašo.

Z Bogom začni vsako delo, pa bo lep uspeh imelo. Kronist.

O. Janez

Po Dolenjskem.

»Bomo pa sem in tja na kak izlet šli!« smo soglasno sklenili. In začelo je deževati načrtov: brez načrtov danes kajpak nič ni. Zato večidel vse ostane le pri načrtih. Mi pa smo stvar resno vzeli.

Kurešček. O ti gora čudnega imena, ti špičasti varuh Mokerca, odeni se v obleko drevja ali vsaj grmovja, da te ne bo rdečica občila, ko ti bo stopal po golem vratu na tvoje slavno teme rod velikih ljubljanskih križarjev.

Izlet se je začel devetega dne v velikem srpanu. Prva skupina je odjadrjala iz Ljubljane točno ob 12 peš proti Igu. Čez pol ure je odplula druga, najštevilnejša skupina.

Te je prepeljal na Ig avtobus s ponosnim imenom »Ižanec«. Možje s pred-sodki so bili med avtomobilisti. Kot tretja skupina sta po polurnem presledku startala še dva kolesarja, ki sta prehitela pešce, »Ižanca« pa ne. Zaradi »tehničnih zaprek« je odšla četrta skupina na pot šele ob petih popoldne. Dva pešca sta pokazala takrat hrbet Ljubljani. In čez eno uro je odbrzela še zadnja, peta skupina, ki pa ni bila več skupina: Ljubljano je zapustil na kolesu naš zadnji izletnik, Pepi.

Ob dveh smo bili na Igu vsi zbrani. Prve tri skupine namreč. Ostali dve sta šli na Kurešček skozi Želimlje. Da nismo že iz Ljubljane potovali skupaj, je največ krivo denarno vprašanje. Za odhod smo zapeli nekaj pesmi. Nato smo šli: g. p. Odilo, frater Mavric, Pavle, Joe, Milan, Skok, Ivan, Žonzi, Franjo, Rudi, Dido, Marjan in Drago. Ah, da, Drago. Že na Igu bi ga kmalu nekaj doletelo. Ker ga ni doletelo, smo šli naprej.

Vreme je bilo kislo. Pa je za izlet potrebna poleg lepega vremena še dobra volja. In te smo bili vsi polni. Zato nam ni bilo dolgčas kljub blatni poti in črnim oblakom, ki so se kopicili nad nami. Živahno smo se razgledovali: pot iz Iga na Kurešček je bila večinoma »terra ignota«. Ivan, ki je bil njega dni Ižanec, nam je pokazal konjski »britof«, nekdo drugi nam je razlagal imena vasi in cerkvic, kakor daleč je neslo oko. Tako smo v prijetnem razgovoru prisopihali na Golo.

Eno uro pozneje smo na Kureščku potrkali na vrata župnišča, kjer biva ljubeznivi g. Breznikar.

Takoj smo dobili ključ od cerkve in šli pozdraviti Mater božjo. Saj ta naš izlet ni bil navaden izlet: nekakšno romanje h kraljici Miru, da bi nam mir izprosila in rekla svojemu Sinu, naj vendar že odvrne vojsko, ki ljudstva tepe.

Zapeli smo.
Tisoč let in čez že čuvaš naš narod, o
Mati, daj, varuj ga še naprej.

Božjega miru Kraljica...
Ti nam pošlji mir z neba,
ki ga širni svet ne da.

Peli smo in molili. Marija nas je smeh-
ljaje poslušala.

Stemnilo se je in mi smo odšli na se-
verno stran, kjer smo pod grmovjem sede
opazovali ognjene bliske, ki so si utirali pot
med gostimi oblaki. Ni nas skrbelo, da nam
bodo vetrovi prinesli nevihto, saj smo bili
pod varstvom Kraljice miru.

Medtem nam je g. p. voditelj v župnišču
nekaj dobrega skuhal. Po večerji posrečene
in ponesrečene šale, debata, pevski kon-
cert Pavleta...

»Dober večer!« Ob desetih zvečer so pri-
šli zadnji trije na cilj. Točno pet ur so ho-
dili. Tone, Janez in Pepi. Hvala lepa.

Nato smo gledali Ljubljano, ko je bila
prvič po dolgem presledku zopet razsvet-
ljena.

Pesem in — spat. V župnišču pa ni bilo
prostora za vse.

Polovica križarjev, nedovzetna za vsako
nočno gorsko doživetje, se je brž zavila v
koce in v župnišču zasmrčala. Drugi smo jo
drugače uganili.

Je tam pod Mokercom žaga. Na žagi je
doma naš prijatelj, tovariš iz šolskih klopi
— Cvetko.

Ubrali smo jo kar po celem. Na žago se-
veda. In... »v pozni temni noči«. Nismo se
bali, da bi zgrešili, saj smo imeli s seboj
specialista, ki je že pred izletom temeljito
preštudiral ves svet med kočo in žago.

Vreme se je medtem nalezlo naše dobre
volje in razgnalo oblake, kakor smo prav
računali.

Luna je bila vsa bleda od zavisti, ko nas
je gledala, kajti polni življenja in mladost-
ne razigranosti smo stopali — v gosjem re-
du. Vsak je stopal v stopinje svojega pred-
nika.

Prvi je bil Bliskajoči lev. Mogočen gla-
var. Devetnajst zim je že videlo njegovo
staro oko. V rokah je nosil baterijo. Za njim
je hodil previdno poglavar sosednjega ro-
du Bobneča kost. Obut je bil v posebne
vrste čevlje, sicer je pa nosil obleko, ki je
bila še najbolj podobna škotski narodni noši.
Popolnoma neslišno mu je sledil junaški
glavar zaveznikov, Rjoveča usta. V desnici
je nosil bowieknife, s kakršnim navadno
kuharice lupijo krompir. Lahno kot srne sta
dvigala svoje okovane noge za njim pogla-
varja Mrka čeljust in Ogromno uho. Kar na-
prej sta odpirala svoja usta kakor stare
skwaw brez zobe čeljusti. Rjoveča usta so pa
pomagala. Še trije so bili s poglavarji na
izvidnem pohodu: Suha trava, glavar iz de-
žele pink-ponka, ki je nosil mokasine v ro-
kah, ker so ga preveč žulili, nato Kadeča
trava iz dežele tobaka s cigareto v ustih in
za njim poglavar Mokra trava iz dežele
umetnikov. Kot zadnji je brisal sledove.
Njegovi mokasini so bili brez vsakega žeb-
lja na podplatih, pa mu je zato večkrat spo-
drsnilo.

Previdno je stopala četica na sovražno
ozemlje. Nič sumljivega niso zapazili kljub
temu, da je Ogromno uho prisluškovalo na
vse strani.

Hipoma se je prikazala pred njimi...
(Drugič dalje.)

O. STANKO MARIJA:

Iz kitajskih misijonov

Dogodki, ki so zavihrali nad nami veliki teden 1941, so raztrgali še
poslednje vezi, ki smo jih imeli z Vzhodom. Poročila iz Kitajske in drugih
vzhodnih misijonov ne morejo več prihajati po redni poti v Evropo in se mo-
rajo misijonarji posluževati izrednih sredstev, da ostanejo v zvezi s svojo
domovino.

Kakor mi tudi oni molijo in prosijo Vsemogočnega, da bi skrajšal čas strahotne preizkušnje in prizanesel svojim zvestim, saj nihče tako očitno ne okuša pogubnih posledic medsebojnega uničevanja narodov kakor misijonarji, ker je uspeh njihovega dela v zelo veliki meri odvisen od naše pomoči. Ne nehajmo zato prositi presv. Srce Gospodovo in Njegovo presv. Mater, da dosežeta božje usmiljenje za nesrečni človeški rod in pravičen ter na krščanskih načelih temelječ mir vojskujočim se narodom.

Prinašamo v tej in naslednjih številkah »Cvetja« še zadnja poročila naše misijonarke Kaliste FMM iz Wei-Hai-Weia in Šanghaja od lanskega leta, ki smo jih še prejeli in ki tako lepo odsevajo njeno popolno vdanost v Previdnost božjo v hudem telesnem trpljenju. Morda bodo te vrstice za marsikoga pobuda, da bo v duhu ljubezni in žrtvovanja za neumrljive duše potrpežljiveje nosil svoje gorje.

Najdražji mami, mojim dragim!

General Hospital-Shanghai, 22. novembra 1940.

Hvala, hvala Bogu! O nevihti so tu govorili, ki se bo pričela tudi pri Vas, pa mi danes zopet poročajo, da ni ničesar. V strahu in še večjem zaupanju sem štiri bitja, ki so mi najdražja na svetu, izročila božji Previdnosti, trdno prepričana, da Bog ne zapusti njih, ki ga ljubijo.

Danes pa imam pismo v roki, pismo zlate mamine ljubezni. Kot vidite, me je to in zadnje mamino godovno pismo dobilo v Šanghaju. Na postelji v bolnišnici pišem, roka se še trese, pa ne morem več čakati, ker vem, da zlato mamino srce trpi ob misli na bolnega otroka. In še pišem, da bi se moji ljubljeni z menoj zahvalili neskončni božji Dobroti in Ljubezni, rada bi, da bi Vam to pismo bilo v dokaz, kako božja Previdnost čuva nad tistimi, ki se ji slepo izroče.

V zadnjem pismu sem Vam pisala, da mi zdravje peša. Sredi dela sem se morala ustaviti in leži skoraj vsak teden po 2—3 dni. Ubogo m. prednico je tako skrbelo zame, da je od skrbi skoraj sama zbolela, dokler me ni m. provincialka poklicala v Šanghaj. Dne 4. oktobra sem zapustila Wei-Hai-Wei in svoje drage otroke. V Šanghaju so X-žarki pokazali samo kronično vnetje slepiča, ki ga je torej bilo treba operirati.

Nič hudega sluteč sem šla 17. oktobra v bolnišnico, trdno prepričana, da jo bom čez osem dni zopet zdrava zapustila. Pa je Bog hotel, da se duša v trpljenju utrdi v Njegovi ljubezni in se ga še bolj oklene. Dva dni po tej operaciji so začele bolečine v drobovju vsak dan z večjo silo naraščati, dasi je sicer operacija prav dobro uspela. Visoka vročina ni prenehala, srce in dihanje mi je povzročalo vedno večje bolečine. Moj zdravnik, najboljši šanghajski kirurg, je spočetka ugotovil, da mi je polovica pljuč zaradi slabosti prenehala delovati; pozneje je mislil, da se mi je morda ob prvi rani naredil tvor, zato mi je po 8 dnevih, ko mi je odvzel »šitihe«, poleg prejšnje rane napravil novo rano, misleč, da se bo tvor tako hitreje odprl. Toda — nič, bolečine pa vedno večje. Nikdar nisem čutila tako kot v teh dneh trpljenja, kako je Jezus duši blizu. Nič mi ni bilo težko trpeti, poklic žrtve se je zdel duši tako neskončno lep: biti poklicana trpeti in zadoščevati za ubogi svet, za rešitev duš, kaka neskončna sreča! Rada sem Bogu darovala življenje, težko mi je bilo samo zaradi uboge m. provincialke, ki je neprestano prihajala, in sem videla, da je trpela zaradi mene; pa tudi zaradi našega instituta, ki je toliko zame izdal in name stavil, pa mu ne morem ničesar vrniti.

Dne 28. oktobra mi je m. provincijalka, ki je že izgubila pogum in zaupanje v človeško pomoč, naznanila, da bo ta dan samostanska družina začela z devetdnevno k M. ustanoviteljici Mariji od Trpljenja in da bo drugi dan sv. maša v namen zboljšanja mojega zdravja, če je tako volja božja. Še ta

večer je zdravnik določil ponovno operacijo za drugi dan. Mirno sem sprejela, saj v ljubečih rokah božjih med življenjem in smrtjo ni razlike.

Ko sem se 29. oktobra po operaciji zopet iz narkoze zbudila, je zijala zraven že zarasle stare rane nova, široka in globoka rana, ki je bila v globini še razcepljena v dve globoki rani, v katerih sta ležali dve široki kavčukovi cevi za odvajanje gnoja. O Bog, kaj je vendar človeško telo! Gniloba in nič ko gniloba! Gnoj pa toliko, da je v curku pritekel na dan že na prvo zarezo z nožem in je bila od tedaj rjuha, položena na rano, dasi zložena na 32 delov, cela dva tedna že v nekaj urah popolnoma premočena.

Tretji teden je nastopilo zboljšanje in danes, 24. novembra, po 5 tednih, odkar nisem zapustila postelje, zdravnik ni našel skoraj nič več gnoja, toda mi še ne dovoli vstati, tudi ne za nekaj trenutkov, ker je rana še globoka, dokler se vsaj za silo ne zapre. — Dobra sestra bolničarka, ki Vam jo priporočam v hvaležne molitve in ki me že toliko časa in s toliko ljubeznijo zdravi, prevezuje in ne okleva pred ničimer, kar bi mi čimprej vrnilo moči in zdravje, mi je zatrdila, da Ti, mama, morem zagotoviti, da grem v začetku decembra — vsaj v bolniškem vozičku — že lahko k sv. maši, prav gotovo pa do 8. decembra. Kako že hrepenim po sv. maši, po adoraciji, kako žeja dušo, biti zopet pogobljena v lepoto deviške hostije!

Tudi m. provincialka mi obljublja, da me ne bo ovirala niti trenutek pohiteti v moj ljubljeni wei-hai-weiski misijon takoj, ko se mi zdravje dobro povrne. Moji otroci mi pišejo, da me že težko pričakujejo, tudi samostanska družina že komaj čaka, da jih — skoraj vse priletne — »omladim s svojim smehom«, kot mi pišejo.

30. november — 1. december 1940.

En teden sem Vas pustila: Jezus me je še hotel preizkusiti, če sem še pripravljena malo več prenesti iz ljubezni do Njega. Danes je pa zopet vse dobro in sem že v polnem teku okrevanja. Jutri, 1. decembra, bi me že lahko peljali v vozičku k sv. maši, toda ker do sedaj še nisem stopila na trda tla, se bo predstojnikom verjetno zdelo varneje, da nekaj dni še ostanem v postelji. Zapuščam jo pa že v toliko, da me že skoraj en teden prenašajo na zofo na verando, da se naužijem zraka in sonca. Rana se mi je že toliko zarasla, da upam, da mi bo zdravnik v nekaj dnevih dovolil, poskusiti prve korake. To je dobro, da me ne morete videti, drugače bi se mi pri teh prvih poskusih gotovo smejali.

Vem, da vse, kar sem do zdaj pisala, moji ubogi mami ni dovolj. Za temi vrstami iščeš s strahom in bolečino izraza, ki bi povedal, kako težko je bilo otroku trpeti, kako mučeništvo sem prestala. Uboga, zlata mama! Ti vendar veš in si prepričana o brezmejni sreči otrokovega poklica; zavedaj se, da je ta poklic, poklic žrtve, trpljenja s križano Ljubeznijo. Ali moreš dvomiti, da Jezus srečni duši, ki jo je izbral, da se po svojem trpljenju z Njim tesneje združi, ne bo dal dovolj milosti in moči, da bo znala trpljenje tudi v ljubezni in dušni sreči prenašati? Jaz sama ne bi verjela, če ne bi v teh 7 tednih preizkusila, da more duša v času trpljenja okusiti toliko sreče. Jezus je duši tako blizu, in kako dobro je počiti se na Njegovem Srcu, kolika sreča združiti se z Njegovim križem. Kako naj se mu zahvalim za milost, da me je iz neprestanega dela in nemira z boleznijo tesneje združil s seboj. Vsak dan prihaja k meni On, ki je Kruh močnih, pa naj bi se čutila samo in slabo. Kako naj tožim, ko je pa On z menoj!

Dobre volje sem tako, da se mi čudijo in me hodijo gledat, ker ne morejo verjeti, kako je mogoče s tako široko rano smejati se in druge zabavati, ki prihajajo, da bi me tolažili, pa te tolažbe prav nič ne potrebujem. Mati provincialka pa je vesela in ponosna na svojega bolnika in srečna, da se mi zdravje in tek zopet vračata.

Mama zlata, ali boš zdaj Ti zaradi otroka jokala in trpela, ali pa boš kot močna mati misijonarkina vsaj v duši srečna in boš pokleknila pred tabernakelj z gorečo zahvalo, da si imela otroka darovati kot žrtev za rešitev duš, v zahvalo za vse milosti, ki mi jih je On tako kraljevsko delil. Mama moja, Tvoj otrok računa nate, saj si Ti močna mati-mučenica. Ne glej na zemeljsko, na telesno, ki mine, glej navzgor, na trpečo božjo Ljubezen, ki jo svet prezira, na ubogi svet, ki se pogublja, in na srečo duše, ki je poklicana, da zadostuje božji Pravičnosti. Ne boj se zaradi mene: nič Ti nisem prikrila, in če bi ne bila na poti popolnega okrevanja, bi Ti bila pisala šele pozneje, da Ti ne bi preveč trpela v negotovosti. Zdaj je vsaj vzrok mojega neprestanega bolehanja odstranjen in o bolečinah v želodcu ter o povešenem želodcu ni več govora; saj to so si le zdravniki izmislili, ker pravega vzroka bolezni najti niso mogli. Tudi pisma mi pošiljaj v Wei-Hai-Wei, saj trdno upam, da bom o božiču že doma sredi svoje družine, ki me pričakuje.

Končujem. Mama moja, bodi močna in še Ti sprejmi to trpljenje kot milost. Ljubi Vas vse in Vas neprestano spremlja v Jezusu, Mariji, Jožefu in našem sv. očetu Frančišku ljubezen Vaše

Marije Kaliste FMM.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi v teku dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

VLADIMIR TOMINEC:

1. Zakaj je Podporni odsek ustanovljen in kakšno korist imam če sem vpisan(a) v njem?

Siromaštva in pomanjkanja je v današnjih časih vsepovsod zelo veliko. Temu se skuša odpomoči na razne načine. Dobrodelnost je zelo učinkovit način olajšanja bede, vendar so pa prispevki le prostovoljni in odvisni le od dobre volje darovalca in lahko se zgodi, da je ta pomoč premajhna v primeru

velike sile. V takih primerih pa pride na pomoč Podporni odsek III. reda, seveda le za tiste, ki so v njem vpisani. Ako kdo izpolni vse predpisane pogoje, če je v redu plačeval mesečne prispevke skozi neko število let (najmanj deset), če je postal zaradi starosti ali bolezni tako onemogel ali pa če je dovršil določeno dobo starosti, ta zadobi pravico, prejemati stalni mesečni znesek, ki mu pripada po razredu, v katerem je vpisan. Seveda je pri marsikom zrasla tista slaba čednost — ki se ji pravi sebičnost. Dočim gleda Podporni odsek na vse vpisane člane popolnoma enako, in jih smatra kot celoto, vidi marsikateri vpisani član vedno samo sebe in vedno samo računa, koliko je že vplačal. Namesto da bi vsak ud III. reda mislil na to, da je njegova dolžnost, podpirati svojega bližnjega, pa pogosto samo misli, koliko bo sam prejemal za svoj denar, in to načelo, ta misel nikakor ni pravilna, ker bi moral vsak vpisani član Podpornega odseka imeti smisel za skupnost, za edinost in bi se moral držati načela: Vsi za enega, eden za vse. Zdaj plačujem jaz in drugi, ki še lahko delamo, za tiste, ki so onemogli, prišel pa bo čas, ko bom jaz onemogel in bodo drugi plačevali zame.

2. Zakaj Podporni odsek ne more dajati podpor?

Razumljivo je, da v teh hudih časih marsikdo pride prosit podporo tudi v našo pisarno. In le žal nam je, da ne moremo ustreči. Zakaj ne? Predvsem moramo poudariti dejstvo, da premoženje Podpornega odseka ni last upravnega odbora, ampak last vseh onih, ki so vplačevali vanj. Če bi bil lastnik tega premoženja samo eden, bi dotični lahko razpolagal z njim, kakor bi pač hotel; če bi pa upravni odbor delil podpore, bi pa bilo to tako, kakor če bi kradel denar iz žepa plačujočih članov in prej ali slej bi lahko vsak plačujoči član zahteval od Podpornega odseka svoj delež, ki bi mu pripadal. Prav gotovo bi vsak član Podpornega odseka lepo pogledal, če bi mu upravni odbor rekel v času, ko bi zahteval izplačilo svojega deleža, da so porabili njegova vplačila za podpore raznim revežem. Kakor moramo torej skrbeti, da se denar vseh vpisanih članov pravilno upravlja, prav tako pa moramo skrbeti tudi za redna izplačila vsem onim, ki prejemajo stalne mesečne zneske. Koliko je takih, ki so že prejeli vsa svoja vplačila, torej vse ono, kar so vplačali tekom let v Podporni odsek, in mora sedaj Podporni odsek plačevati nadaljnje mesečne zneske iz svojih sredstev. In od kod dobiva Podporni odsek ta denar? Daril Podporni odsek ni prejel v teku svojih enajstih let v skupnem znesku niti za 1000 din odnosno 380 lir. Zato je povsem pravično, da se vsako izplačevanje bodisi ob izstopu, kakor tudi izplačevanje stalnih mesečnih zneskov vrši po določenih predpisih, katerih se mora držati upravni odbor in pa tudi vpisani člani.

3. Zakaj mora biti Podporni odsek tako natančen v svojem poslovanju?

Zato ker bi drugače propadel. Za svoje ravnanje in poslovanje ni odgovoren samo državnemu nadzorstvu, ampak tudi svojim članom. Zato je zelo krivično natančevanje onih članov, ki pravijo, da Podporni odsek ne drži svojih obljub. Prejeli smo namreč z Dolenjskega pismo, kjer nam je neka vpisana članica ponovno pisala, da jo hočemo ogoljufati za njene vplačane prispevke in da smo obljubili, da če plača 300 din letno, dobi po desetih letih stalni mesečni znesek v višini 100 din. Dejstvo je pa precej drugačno. V splošnih pogojih je namreč napisano, da kdor je zavarovan za 300 din, dobi po desetih letih 100 din mesečno, plačati pa mora seveda letno 360 din, ne pa samo 300 din, toda navedena članica se ni dala prepričati, da imamo mi prav, ampak je venomer trdila svojo, zlasti še, ker so jo, kakor je sama pisala, ščuvali še njeni sosedge, češ sedaj pa ne boš nič dobivala in si povsem zastoni plačevala svoje težko prislužene in pristradane dinarje. Da bi pa Podporni

odsek napravil le eno izjemo in bi tej članici ugodil in začel izplačevati stalni mesečni znesek, čeprav še ni imela izpolnjenih vseh pogojev, bi moral upravni odbor Podpornega odseka napraviti že na stotine izjem. In ravno iz tega razloga smo se marsikomu izmed vpisanih članov že zamerili in so rekli, da smo zelo trdi, ker zahtevamo od vseh točno izpolnitev predpisanih pogojev. Res pa je, da bi lahko Podporni odsek izplačeval podpore in stalne mesečne zneske bolj brez skrbi, če bi se število vpisanih članov in članic podesetorilo ali pa da bi kdo v dobre namene Podpornega odseka daroval kak milijon dinarjev. Zato delujte člani Podpornega odseka med znanci in znankami, da se bo pomnožilo število vpisanih članov in bodite prepričani, da bomo tedaj, ko bomo složni med seboj, dosegli vse, kar bomo hoteli, kajti le v slogi je moč.

4. Ali bom prihodnje leto še lahko prestopila v višji ali nižji razred?

Precej članic bi rado prestopilo v višji razred, pa jih letos ovira vesplošno pomanjkanje, draginja, negotovi časi itd. in sprašujejo, če bodo lahko to naredili pozneje. Vsem tem članicam in članom sporočamo, da bo lahko vsakdo, kdor bo hotel, pozneje ko se bodo časi uredili, spremenil svoj razred v višjega ali nižjega. Vsem članicam in članom polagamo na srce samo to, da sedaj v redu izpolnjujejo svoje obveznosti do Podpornega odseka, da bomo prebrodili vse te težavne čase, v katerih smo in kateri nas morda še čakajo.

Nove knjige

Misijski koledarček za mladino 1942. Izdala in založila Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone. Cena 1.20 lir. Natisnila Ljudska tiskarna v Ljubljani.

Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone, ki mesec za mesecem vzbuja zanimanje za misijone med ljudskošolsko mladino z znanim listom »Zamorček«, poklanja že skozi dvajset let svojim mladim bralcem »Misijski koledarček za mladino«, ki vsebuje mične resnične zgodbe iz misijskega življenja v Afriki. Vsak otrok jih bo z veseljem bral, ker so vzete iz misijskega delovanja med mladino in jih krasi slike. Ob njih branju bo rasel v otroških dušah smisel za misijone in ljubezen do sv. vere. Vsem staršem priporočamo, da svoje otroke razvesele s tem koledarčkom, ki se naroča pri zgoraj omenjeni družbi v Ljubljani, Metelkova ul. 1.

V isti založbi je izšel »Klaverjev misijski koledar 1942«. Cena 2 liri.

»Klaverjev misijski koledar 1942« nam podaja zanimiva misijska poročila misijonarjev iz afriških misijonov, v katerih se sv. vera širi najuspešneje izmed vseh misijskih pokrajin. Iz teh poročil moremo nazorno spoznati čudovito delovanje milosti božje, ki najde pota, da gane trdovratna poganstva srca in jih spreobrne. Koledar krasi izvirne slike iz afriškega misijskega življenja. Kdor si koledar naroči, bo imel dvojno korist: poučno in vzpodbudno misijsko čtivo in zasluženje dobrotnika afriškega misijonstva, ki se nahaja v velikih gmotnih stiskah.

Filoteja ali navodilo sv. Frančiška Saleškega za bogoljubno življenje. Priredili ljubljanski bogoslovci.

Nova Filoteja je potrebna, ker je stara izdaja že davno razprodana. Pričujoča izdaja je popolna, v stari je bilo marsikaj izpuščenega. Knjigo najtopleje priporočamo tretjerednikom. Koliko duš je ta knjiga pripeljala že na višek popolnosti in po popolnosti hrepeneti, zanjo si resno prizadevati, je namen tretjega reda.

Knjiga stane vezana 24 lir, boljša vezava pa 28 lir. Dobite jo v vseh knjigarnah in tudi na porti frančiškanskega samostana v Ljubljani.

Delajmo jaslice! Spisal Niko Kuret. Založila Založba »Nova stvar«, Ljubljana, 1941-XX. Str. 100, 38 slik med besedilom. Cena 8 lir.

Slovenci, ki tako radi postavljamo jaslice, smo dobili knjižico, ki nam v prvem delu podaja kratko zgodovino jaslic, v drugem lepa premišljevanja o pomenu in poslanstvu jaslic, v tretjem pa obširna navodila, kako jaslice postavljamo. Pri tem se je oziral avtor na najskromnejše jaslice, opisuje pa tudi sestavo velikih jaslic. Ker zavzema ravno sveti Frančišek v zgodovini jaslic važno in zanimivo mesto, moramo biti tudi tretjeredniki ljubitelji in pospeševalci jaslic. Knjižico zato vsem toplo priporočamo. Kdor jo naroči pri poverjeniku, jo dobi za znižano ceno 6 lir. Skupna naročila naj naslavlja poverjeniki na Založbo »Nova stvar«, Domobranska cesta, Ljubljana.

In naj molijo za mrtve...

† **Fr. Leopold Kos O. F. M.** Dne 30. marca so našli mrtvega našega dobrega fr. Leopolda v njegovi samostanski celici pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Blizu 40 let je bil v tem prepletem samostanu kot ljubezniva mamica in sonce vsega samostana: vedno srečen, vedno vesel in dobro razpoložen. Največje zadoščenje mu je bilo, če je mogel komu postreči in napraviti kako uslugo. Bil je spreten organist in skrben krojač. Prvo glasbeno šolo je dobil že v domači hiši v Ptuj, kjer je bil rojen 19. novembra 1875. Leta 1893 je vstopil v frančiškanski red. Prišel je v Ljubljano, kjer sta bila njegova učitelja glasbe strokovnjaka p. Angelik Hribar in p. Hugolin Sattner. Šest let je opravljal potem organistovsko službo v Brežicah, nato je bil nekaj mesecev na Sv. Gori pri Gorici, potem pa od leta 1903 neprestano pri Sv. Trojici. Rajni je bil mož dela in molitve. Dobri fr. Leopold, uživaj pri Bogu zaslužno plačilo!

Pokojni ljubljanske skupščine: Černič Katarina, Dečman Jakob, Lapajna Frančiška, Špan Marija, Štefancioza Neža, Belak Marjeta, Bizjak Jožefa, Feguš Marija, Fortuna Marija, Jeras Frančiška, Jeriček Uršula, Kern Ivana, Kirn Ana, Kraševac Magdalena, Sajovic Marija, Vidic Frančiška, Ločniškar Marija, Zupančič Ana, Slana Marija, Černe Marija, Kosec Ivana, Kovač Marija, Lekše Alojzija, Erzin Marija, Rogelj Marija, Vertačnik Marija, Urbenc Marija, Uršič Ana, Jeraj Marija, Friškovic Marijana, Grilee Ivana, Jaklič Vida,

Mihevč Jerica, Demšar Terezija, Gregorec Marija, Sitar Marija, Sušteršič Marija, Juvan Ivanka, Rus Ana, Ješenak Amalija, Božičnik Marija, Slana Janez, Pokovec Helena.

† **Preč. g. Anton Vilman.** Dne 9. decembra je umrl v ljubljanskem Leonišču upokojeni župnik g. Anton Vilman. Pred kakimi osmimi leti je prišel iz Amerike, kjer je deloval v škofiji St. Paul nad 40 let. Kot mlad dijak je odšel v tujino in je tam stopil v bogoslovje. Pokojni je bil izredno dober in ljubezniv gospod in vsak mu je bil prijatelj. Pri frančiškanih v Ljubljani smo ga imeli kar za svojega. Vseh osem let svojega bivanja v domovini je maševal v naši cerkvi. Mir njegovi duši!

† **G. Anton Vilman**

Listnica uredništva: Zaradi člankov za vseljusko pobožnost Srca Jezusovega smo morali v tej številki malo odstopiti od nameravanega in napovedanega načrta. Začeli smo z zanimivo povestjo »Albanska mladencak«. Dobro jo zasledujte!

Urednik prosi sotrudnike, naj pošiljajo svoje prispevke do 5. v vsakem mesecu, da bo lahko Cvetje izšlo vedno zadnji teden v mesecu.

Poverjeniki, poverjenice! Ali ste že kaj storili za nove naročnike Cvetja? — Ne čakajte predolgo in ne dajajte tretje-rednega glasila na zadnje mesto! — Na delo, da vemo, koliko izvodov bo treba tiskati!

Za naročnike Cvetja se opravi vsak mesec sv. maša.

FRANČIŠKANSKA PROSVETA M. O.

V LJUBLJANI

bo priredila

za božične praznike

prelepo božično dramo

KRALJ Z NEBA

Dramo je napisal priznani pisatelj svetopisemskih dram

g. Edvard Gregorin

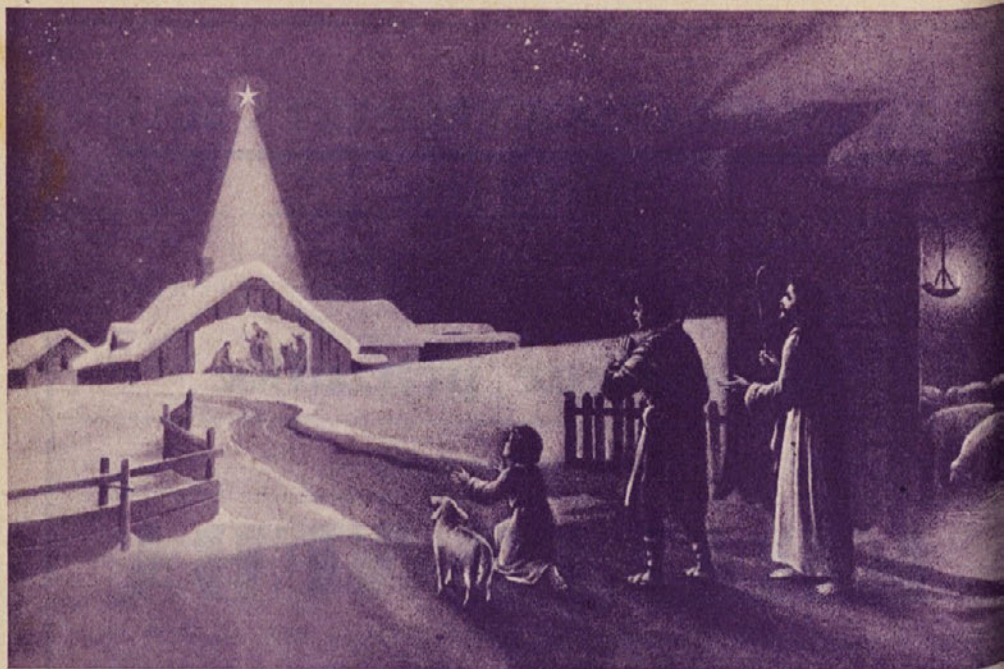
član narodnega gledališča v Ljubljani

Drama je zgrajena na podlagi evangelija ter vsebuje šest znamenj ob času rojstva Kristusa-Kralja. Prvo znamenje predstavlja Devico Marijo v galilejskem mestu Nazaretu prav v času, ko ji angel Gabriel oznani, da bo postala Mati božja. Ostala znamenja pa se vrše v prestolni sobi kralja Heroda, na betlehemskih pašnikih in na kraju Kristusovega rojstva, kjer bodo žive jaslice.

Vse to boste videli ob božičnih praznikih na odru frančiškanske dvorane. Pridite tudi Vi in se naužijte božičnega veselja in miru. Starši, pripeljite s seboj tudi svoje otroke. One, ki so iz dežele, opozarjamo, da bomo na praznik sv. Štefana in na nedeljo 28. decembra igrali ob taki uri, da bo možen povratek z večernimi vlaki.

Ob tej priliki tudi povemo, da je ves čisti dohodek teh predstav namenjen našim ubogim begunskim družinam za novo leto!

Anton Sfiligoj

Ljubljana

Frančiškanska ulica (poleg frančiškanske cerkve)

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, za 100 od Lir 4— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.